

Lord Lister

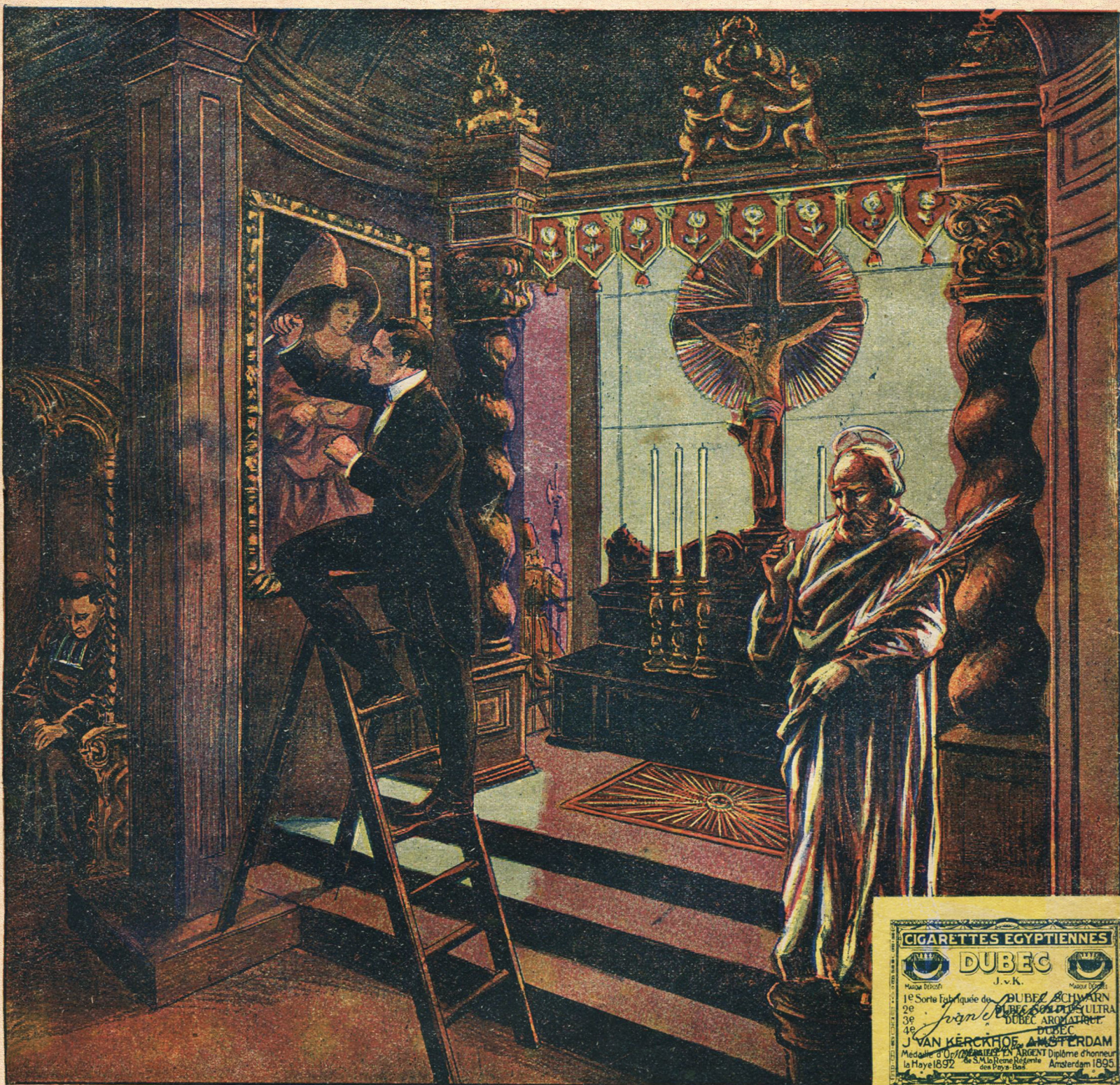
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 528

De zilveren Apostel

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.v.K.

1re Sorte Fabriquée de **DUBEL SCHWARZ**

2e " " " " **DUBEL SOUS ULTRA**

3e " " " " **DUBEL AROMATISE**

4e " " " " **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM

Medaille d'Or **ARGENT** Diplôme d'honneur
la Haye 1892 de S.M. le Reine des Pays-Bas Amsterdam 1895

Een paar diepe sneden — de Murillo was het eigendom van den Grooten Onbekende.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE ZILVEREN APOSTEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een goede vangst.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In een kleine kamer van het havenhotel te Boulogne sur Mer bevonden zich op een kouden, regenachtigen Novemberavond lord Edward Lister, alias John Raffles, en zijn secretaris Charles Brand.

Zij waren bezig, hun handkoffers in orde te brengen, daar Raffles van plan was met de nachtboot van de Holland-Amerika-lijn, de „Amsterdam“, naar New-York te vertrekken.

Raffles, die in Londen een fraai huis woonde, had de wereldstad verlaten om de eenvoudige reden, dat de grond daar wat te warm onder zijn voeten werd.

Hij had in den loop der laatste maanden eenige stoute stukjes uitgehaald, die niet alleen geheel Scotland Yard op stelten hadden gezet, maar ook oorzaak waren geweest, dat men in alle hoofdsteden van Europa zijn vermoedelijk signalement had verspreid met een uitvoerige omschrijving van het verzoek, waarom men hem wilde arresteeren.

Nu was dit alles wel niet in staat om Raffles ernstig te verontrusten, want wat dat

Raffles 528.

signalement betreft was de politie er glad naast geweest. Eenige politiemannen, die hem op één zelfde oogenblik meenden te hebben gezien, hadden de beschrijving van zijn gelaat en gestalte opgemaakt, maar Raffles wist, wat zij niet wisten, namelijk, dat dat uiterlijk op dat oogenblik in geen deele klopte met zijn eigenlijke uiterlijk, daar hij zich schitterend vermomd had.

Zooals hij dat deed, kon niemand, zelfs de volmaaktste tooneelspeler het niet.

Tooneelspelers toch werken altijd onder kunstlicht en gewoonlijk op eenigen afstand van het publiek, dat bovendien op het gebied van grimeering niet zeer critisch is aangelegd.

Raffles daarentegen moest vaak midden op den dag en soms wel als de zon hem bescheen, onder een ander uiterlijk optreden en vaak terwijl de personen met wie hij omging vlak bij hem stonden. Toch had nog nooit iemand kunnen zien, dat hij een vermomming droeg.

Dat was trouwens ook onmogelijk, want hij had zijn vermomningskunst tot een techniek

verheven, die volmaakt kon worden genoemd. Hij werkte bij voorbeeld niet met schminck en kleurstiften, maar met watertjes, die grootendeels alle naar door hem zelf gevonden en beproefde recepten waren toeberaid. Met deze watertjes kon hij zijn huid zoodanig bewerken, dat deze een geheel ander voorkomen verkreeg. Soms werd zij glad en zijdeachtig als van een jong meisje met verleidelijke blosjes, terwijl een kuiltje in iedere wang ontstond, maar met een ander watertje was hij in staat, om in enkele minuten van diezelfde huid het vel van een grijsaard na te bootsen, vol met groeven en rimpels.

Wanneer hij door haargroei zijn gelaat onkenbaar wenschte te maken, dan gebruikte hij hiervoor geen valsche baarden of knevels en pruiken, zooals wij ze kennen. Hij had daarvoor iets geheel anders gevonden. Hij had een aantal dunne vellen caoutchouc geïnplanteerd met haar van verschillende kleuren, vanaf licht blond tot zwart en van vuurrood tot spierwit, met alle mogelijke tusschentinten. Wanneer hij zoo'n stuk caoutchouc over zijn kin of bovenlip spande en daarna met een kam het daarop geïnplanteerde haar bewerkte, dan was zijn haar of baard of knevel niet te onderscheiden van een echte, zoodat hij nimmer voor ontdekking behoefde te vreezen.

Als men dan verder bedenkt, dat hij nog in staat was door een ingenieus gevonden middel de kleur van zijn oogen te veranderen, den vorm van zijn neus en ooren te wijzigen, dan zal het niemand bevreemden dat hij vaak midden op den dag vertoefde onder hen, die hem reeds jaren zochten, en er niet het flauwste vermoeden van hadden, dat de geniale dief en inbreker op wiens gevangenneming groote sommen stonden, hun een sigaret presenteerde en met een veranderde stem met hen praatte.

Met dit alles voor oogen zullen de lezers begrijpen, dat Raffles niet voor ontdekking behoefde te vreezen, zelfs al bleef hij in Londen, maar daar hij, zooals gezegd, de laatste maanden zeer bedrijvig was geweest, de voorname menschen, die daarvoor in aanmerking kwamen een bezoek had gebracht, waarbij hun brandkast voor eenige duizenden ponden lichter was gemaakt, oordeelde hij het niet onraadzaam eens voor een poos van het tooneel van de Engelsche hoofdstad te verdwijnen en zijn geluk eens in een ander gedeelte van de wereld te beproeven.

„Ik ben nu lang genoeg achter elkaar bezig geweest in Londen en ik verlang er naar eens naar het land van den dollar te gaan, om

eens te kijken of het klimaat daar wat aangenamer is dan hier, — zoo begon hij tegen Brand, terwijl hij zijn koffers en tassen met een klein, maar zeer ingewikkeld sleuteltje sloot.

„Die Amerikanen hebben genoeg bij elkaar gestolen,” zeide hij, „het wordt tijd, dat ik hun geweten, namelijk hun geldzakken, eens wat verlicht.”

Om elf uur des avonds kwam de kellner de kamer binnen en meldde, dat de boot in zicht was.

„Hoe lang duurt het nog, voordat zij aankomt?” vroeg de Groote Onbekende.

„Nog ongeveer een uur; dan is ze de haven goed en wel binnengelopen. Hebt U nog iets te bestellen, mr. Green?”

„Neen, dank jel!”

De bediende verliet de kamer.

Raffles, had zich in het vreemdelingenboek onder den naam van een zekeren mr. James Green uit Schotland ingeschreven en wilde ook onder dezen naam naar Amerika reizen. Hij veranderde van naam, even gemakkelijk als van uiterlijk.

„Wat denk je in New-York uit te voeren?” vroeg Brand.

„Dat zal de toekomst wel leeren,” antwoordde Raffles, „het is, zooals je weet, mijn gewoonte om nooit vooruit plannen te maken, maar de dingen er opan te laten komen.”

„Heb je daarginds misschien bijzondere kennis?”

„O, ja,” lachte Raffles, „één uitstekenden kennis, vooral. Bij mijn laatste bezoek in de Winsor-club te Londen wisselde ik toevallig mijn pelsjas met die van den hertog van Rochester. De ruil was aan den eenen kant slecht, want mijn pels was veel beter dan de zijne, maar aan den anderen kant werd ik weer schadeloos gesteld. Ik vond in den binnenzak een brief van den Amerikaanschen milliardair Whitney, waarin deze den hertog mededeelt, dat hij gaarne diens bezoek tegemoet ziet, om te gaan jagen op de landgoederen van mr. Whitney. Uit den brief was te begrijpen, dat de heeren elkander niet persoonlijk kenden. Voorts vond ik in de zakken van de pels de kaart van lidmaatschap van den hertog van de Windsor-club en verscheidene andere visitekaartjes! Ik heb nu besloten om mr. Whitney eens te gaan opzoeken om als hertog van Rochester door hem in de voorname kringen van Amerika te worden geïntroduceerd. Maar ik zal mr. Whitney vragen, of hij mijn incognito wil bewaren en mij door hem laten voorstellen als mr. Green.”

„Een uitstekend idee," meende Brand, „daar kan wat van worden!"

„Voordat wij vertrekken," vervolgde Raffles, „wil ik nog een grapje hebben met de Amerikaansche kranten. Ik zal een stuk of wat brieven naar de redacties van verscheiden bladen sturen en daarin mededeelen, dat ik in Amerika zal komen om daar mijn sport te beoefenen, namelijk millioenen veroveren."

„Dat lijkt mij wel wat erg gevaarlijk," meende Brand, „de Amerikanen zijn slim en je brengt je zoo doende maar onnoodig in moeilijkheden."

„Hoe gevaarlijker, hoe beter," lachte Raffles, „'t begon me al te vervelen, zoo zonder een greintje humor."

Toen ging hij aan tafel zitten, stak een sigaret op en schreef verscheidene brieven van den volgenden inhoud aan de redacties van New-Yorker bladen:

„Zeer geachte Heer Redacteur!

Door dezen heb ik de eer u mee te deelen, dat het mij een groot genoegen zal doen, eerstdaags een aanslag te ondernemen op de gevulde geldzakken van de millionnaires in uw stad. Maak dit bericht alstublieft door middel van uw krant aan uw lezers bekend. Ook zal ik niet in gebreke blijven, u voortdurend nadere berichten te zenden omtrent mijn doen en laten.

Hoogachtend,

JOHN RAFFLES,
alias Lord Edward Lister,"

Daarna stond hij op, maakte zich reisvaardig en verliet het hotel. Voordat hij echter naar de haven ging, liep hij naar het station en gaf de brieven af in den postwagen van den voor Parijs gereed staanden sneltrein.

„Waarom geef je die brieven voor Parijs af?" vroeg Brand verbaasd, „ik dacht, dat ze voor New-York bestemd waren."

„Zeker, maar ze komen eerst te Parijs en worden daar gestempeld, voordat ze uit een Fransche haven, waarschijnlijk Le Havre, naar New-York verzonden worden. Dan is men het rechte spoor al kwijt. Op dergelijke kleinigheden dient bijzonder gelet, want juist daarover struikelen meestal de grootste mannen."

Even later ging het tweetal met de overige passagiers aan boord.

Op den tweeden dag der zeereis, toen Raffles na het diner met Brand in een stil hoekje van den rooksalon zat, zei eerstgenoemde:

— Zeg, Charlie, je moet straks ongemerkt

eens naar dien mijnheer kijken, die aan mijn linkerhand heelemaal in het hoekje zit. Zie je hem?

Brand, die in den omgang met Raffles allerlei trucs had geleerd, verdraaide zelfs zijn oogen niet, maar zei, na enkele oogenblikken:

— Ja, ik zie hem. Je bedoelt dien met dien vollen zwarten baard, hè?

— Juist, — hernam Raffles, eveneens zonder op te zien, merk je wel, dat hij ons voortdurend begluurt?

— Ja, — zei Brand na een poosje, — ik zie het nu ook, telkens dwalen zijn oogen in onze richting. Hij heet, geloof ik, Robinson.

„Juist. Ik bedoel mr. Robinson die op de passagierslijst als portretschilder staat ingeschreven en in dekhut no. 3 logeert. De man is net zoo min portretschilder als de kapitein van dit schip een gestudeerde professor is. Hij ziet er meer uit als een koopman of als —" Raffles zweeg eenige seconden en keek nadenkend naar den rook van zijn sigaret.

Toen vervolgde hij op fluisterton: „als iemand van Scotland Yard."

Verschrikt keek Brand zijn vriend aan.

„Van Scotland Yard? Een Londensch detective dus?"

„Ja, ik geloof het stellig. En ik wil dadelijk de proef op de som nemen. Ga eens mee aan dek!"

Het tweetal verliet nu de rookkamer en ging naar boven, waar Raffles op mr. Robinson, die hen gevolgd was, toetrad.

„Wel, gentleman," sprak hij hem aan, „mijn naam is James Green uit Schotland. Ik las in de passagierslijst, dat ge een kunstenaar zijt, een portretschilder. Ik zou het een alleraangenaamste tijdpassering vinden, als gij tijdens den overtocht een portretstudie van mij zoudt willen maken. Ik wilde dat dan als geschenk geven aan een vriend, die spoedig zijn geboortedag viert en ik ben niet ongenegen om een goede som te betalen."

Mr. Robinson, een klein mannetje, wiens volle, zwarte baard, nogal opvallend was, scheen wat zenuwachtig van aard. Hij trommelde met zijn vingers op de reeling en antwoordde:

„'t Spijt me, mr. Green, dat ik uw wensch niet kan vervullen, want mijn schildersgereedschap is ingepakt en ligt beneden in het ruim."

„Dat is geen bezwaar," antwoordde Raffles, „als ge den kapitein vertelt, dat ge uw gereedschap graag zoudt willen hebben, laat hij het natuurlijk dadelijk naar boven halen."

„Neen, neen," wierp mr. Robinson tegen en hij trommelde nog steeds met z'n vingers een roffel op de leuning.

„Ik heb vreeselijk veel last van zeeziekte en wil tijdens den overtocht liever niet werken.”

„Dan spijt het mij, dat ik u ben lastig gevallen!”

Raffles boog en ging met Brand terug naar den rooksalon.

„Hij is geen schilder,” fluisterde Raffles tot zijn vriend, „dat zijn allemaal uitvluchten. Maar ik wil vandaag nog weten, wie en wat die man is. Hij beloert ons vanaf het oogenblik, dat wij aan boord zijn. Als hij een detective is, dan is hij al heel ongeschikt voor zijn baantje, want zijn systeem om iemand gade te slaan is veel te doorzichtig. Nu zal ik de rollen eens omkeeren en hem eens nauwkeurig nagaan.”

Raffles ging weer aan dek en nam plaats in de buurt van mr. Robinson, die nog altijd over de borstwering geleund stond. Van tijd tot tijd keek hij eens met scherp blik in de richting, waar de man stond.

Raffles zag, dat de zoogenaamde schilder dit merkte en dat hij er zenuwachtig en onrustig door werd.

Eenige minuten later verliet mr. Robinson zijn plaats en ging naar de andere zijde van het schip.

Raffles stond eveneens op en volgde hem.

Oogenschijnlijk geheel toevallig ging hij weer in de buurt van den ander zitten en nu bemerkte hij, dat mr. Robinson nog zenuwachtiger was dan te voren.

En zoo ging het een poos door.

Waarheen de ander ook zijn schreden richtte, Raffles volgde hem als een schaduw en verloor hem geen seconde uit het oog.

De avond viel, de wind wakkerde aan en schoot soms met wilde vlagen uit den westelijken hoek.

Raffles onderhield zich nu met Brand in zijn hut, daar het onstuimige weder thans geen verblijf aan dek toeliet.

Tegen 11 uur gingen beiden oogenschijnlijk slapen. . . .

Oogenschijnlijk, want Raffles doofde het licht, maar kroop niet in bed.

Het was een seconde na middernacht, toen hij de deur van zijn hut zachtjes opende, en door de gang sloop.

Voorzichtig speurde hij rond, of hij geen der stewards bemerkte. Zonder dat men hem had opgemerkt kwam hij aan dek, en kroop toen als een slang voorwaarts, totdat hij bij hut no. 3 kwam, waarin mr. Robinson sliep, voor wien dit nachtelijk bezoek bestemd was.

Raffles wilde namelijk probeeren, of hij niet iets kon te pakken krijgen, waaruit zou blijken, wie die mr. Robinson feitelijk was.

Hij opende met een eenvoudigen looper de deur van de hut, en sloop de donkere ruimte binnen.

Toen sloot hij voorzichtig de deur achter zich, en luisterde eenige seconden naar de rustige ademhaling van den slapende.

In hetzelfde oogenblik werd het schip hoog opgeheven door een geweldige golf, zoodat het even geweldig slingerde.

Mr. Robinson die door deze heftige beweging ontwaakte richtte zich op met een onderdrukten kreet, toen hij zag, dat een vreemde zijn hut was binnengeslopen.

Raffles zag, dat slechts tegenwoordigheid van geest hem kon redden en nog voordat de verraste man iets had kunnen zeggen, begon hij met luider stem:

„Well, mr. Robinson, ge schijnt heel vast te slapen?”

Deze draaide dadelijk het electriche licht op en herkende toen den indringer.

Raffles zag, dat het gelaat van Robinson van angst en schrik geheel verwrongen was.

„Kleed u aan,” zei hij, „ik ben gekomen om u te halen om. . . .

Raffles meende hier aan toe te voegen, om nog een spelletje te kaarten, in den speelsalon, in de hoop, dat Robinson dit excuus zou slikken.

Maar deze legde het heel anders uit. Bleek van schrik leunde hij in de kussens en fluisterde:

„Dus toch!”

Toen zag Raffles, die te vergeefs op een antwoord wachtte, hoe Robinson met bevende hand onder zijn hoofdkussen greep, en een revolver te voorschijn haalde.

Reeds wilde Raffles als een tijger op hem springen, om hem het wapen te ontrukken, toen hij tot zijn groote verbazing zag, dat Robinson den loop van de revolver tegen zichzelf richtte en wilde afdrukken.

Bliksemsnel sloeg Raffles hem het wapen uit de hand.

En nu begreep hij ook, dat zich achter den naam Robinson geen detective, doch een nog onopgelost geheim verborg.

„Zijt gij gek geworden,” riep Raffles. „Het leven is veel te kostbaar om er zoo roekeloos mee om te springen.”

Met starenden blik keek Robinson hem aan, en met heesche stem zei hij:

„Wat geef ik nog om mijn leven, nu gij mij hebt gevangen genomen?”

Een zegevierend lachje vloog een oogenblik over de lippen van Raffles, toen hij begreep, dat Robinson hem voor een detective had gehouden en hem ook als zoodanig vreesde.

„Kom aan," zei hij, nieuwsgierig naar den afloop der zaak, „ik wil niet onbarmhartig zijn, en ben bereid met u te onderhandelen."

Hij ging op den stoel naast het bed zitten, en stak op z'n doode gemak een sigaret op.

„Steek ook eens op", zei hij tot Robinson. „Dat zal uw zenuwen wat doen bedaren. Ge ziet er uit, alsof gij werkelijk zeeziek zijt."

Hij bood mr. Robinson zijn koker, en deze bediende zich met bevende handen.

Nadat zij een oogenblik zwijgend hadden gerookt, zei hij:

„Ik vermoedde al van het eerste oogenblik af, toen ik dit rampzalige schip betrad, dat men mij hier zou arresteeren."

„Raffles lachte, en antwoordde:

„Je moet er verstand van hebben om er van door te gaan, beste kerel. Je moet geen oogenblik denken, dat men je zou kunnen arresteeren. Dat ontnemt iemand alle zelfvertrouwen."

„Ik kon onmogelijk kalm zijn," antwoordde Robinson, „ik heb geen stalen zenuwen."

„Dan hebt ge een verkeerd beroep gekozen" — meende Raffles.

„De duivel lokte mij, toen ik de kas stal, en er mee vluchtte," zuchtte de andere.

„Hoeveel hebt ge reeds van het geld gebruikt?" vroeg Raffles weer.

„Op zijn hoogst 500 gulden," — luidde het antwoord.

„Begin nu eens met mij dat geld te geven, dan spaart ge me de moeite van het zoeken. Waar is het verborgen?"

„Daar ginds in het kleine handkoffertje."

Raffles nam het koffertje, liet zich den sleutel geven, en opende het.

Het zat vol bankpapier.

„Laat ons eens gaan tellen," zei Raffles, en hij begon de pakjes uit te spreiden op het bed van mr. Robinson.

Tegelijkertijd las hij op de strookjes, die om de stapeltjes banknoten zaten, dat het geld afkomstig was van een spaarkas; en dat het kapitaal dus was bijeengebracht door kleine luyden.

„Door het verlies van dit geld, zijn vele arme menschen ongelukkig geworden," zei Raffles nu, „en ik geloof, dat het in het belang van de benadeelden is, dat zij het geld terugkrijgen, en dat gij achter slot en grendel gaat."

„Ach waarde heer," sprak de ander, „ik ben volkomen bereid, om al de gestolen gelden terug te geven, als men mij maar mijn vrijheid laat behouden. Ik wil dan trachten in Amerika een nieuw leven te beginnen."

Raffles deed de banknoten, die een waarde van ongeveer honderdduizend gulden vertegenwoordigden, weer in den koffer, en zei:

„Ik zal u eens wat zeggen. Hier hebt ge nog duizend gulden, het overige geld zal ik in uw tegenwoordigheid inpakken, het pakket verzegelen en onder getuigen aan den kapitein van het schip overhandigen, opdat hij het aan den rechthebbende kan terugzenden.

Een blos van blijdschap kleurde het gelaat van mr. Robinson, toen hij stamelde:

„Gij — gij wilt dat doen? — en mij niet in hechtenis nemen?"

„Neen," sprak Raffles, „daar zie ik vanaf, ik laat u loopen. Ga nu slapen en beter uw leven! Steel nooit van arme menschen!"

Hij nam het handkoffertje met het geld, en verliet de hut.

Toen hij de zijne weer binnen trad, wachtte Brand hem daar op met bezorgd gelaat.

„Nu?" vroeg hij hem.

Raffles lachte, opende den handkoffer en liet Brand de banknoten zien. Toen zei hij tot den verbaasden jongen man:

„Dat is de inhoud van een koffer van den door mij zoo zeer gevreesden detective: een voortvluchtig kassier! Merkwaardig met welke menschen mijn beroep mij niet alzoo samenbrengt. Maar dit keer is het geen spekje voor mijn bekje. Het geld moet, zoodra wij in Amerika aangekomen zijn, naar Europa worden teruggezonden."

En hij vertelde wat hij van mr. Robinson vernomen had.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een weddenschap om twee millioen.

In het weelderig ingerichte clubgebouw van de Player Club in het Grammercy-Park te New-York zat een groot aantal leden, na afloop van het diner, in de bibliotheek bijeen, om daar bij een kop koffie een sigaar of sigaret te rooken.

De leden van deze Amerikaansche club waren allen personen uit den eersten stand en zonder onderscheid, zeer rijk.

Vorsten konden zich niet beter laten bedienen dan deze mannen, die hooggeplaatst waren in de maatschappij door de kolossale vermogens waarover zij hadden te beschikken, of door den rang, dien zij innamen op kunst- of wetenschappelijk gebied.

Op dezen avond waren de gesprekken bijzonder levendig, daar de couranten gemeld hadden, dat de in Engeland zoo berucht geworden lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles het inbrekersvak als sport beoefende, naar Amerika was overgestoken, en dit zelf den dagbladen had medegedeeld!

Mr. George Bennet, de vermaarde journalist, had thans het woord genomen, en zei tot de om hem zittende clubgenooten:

„Deze man bezit een ongekende brutaliteit. Maar ik twijfel er toch aan, mijne heeren, of deze vogelvrij verklaarde Engelsche lord, in aanmerking genomen de voortreffelijke inrichting van onzen Amerikaanschen speurdienst, het verder brengen zal dan dat hij gedurende eenige jaren zijn studies over de kunst om in te breken zal kunnen voortzetten in onze groote strafgevangenis voor inbrekers, de welbekende Sing-Sing.”

De toehoorders schenen deze meening niet geheel te deelen. Men redeneerde over en weer, en juist op het oogenblik toen op echt-Amerikaansche wijze weddenschappen werden aangegaan over het al of niet slagen van John Raffles, trad mr. Whitney, de beroemde Amerikaansche renstal-bezitter en milliardair, de bibliotheek binnen, vergezeld van een vreemdeling.

De heeren werden met geestdrift begroet. De geldmagnaat was een zeer geziene figuur in de Player-Club.

Mr. Whitney stelde zijn metgezel, die een zeer voornamen en gedistingeerden indruk maakte, voor als zijn vriend, mr. Green uit

Schotland, die, daar hij een hartstochtelijk jager was, van plan was om met zijn gastheer geruimen tijd op zwarte beren te gaan jagen.

De clubleden verklaarden, dat het hun aangenaam was met den heer Green kennis te maken, gaven hem de hand, terwijl het geen van allen in het hoofd opkwam om te vragen, wie deze mr. Green was, waar hij woonde en of hij vermogen had.

De introductie door den bekenden milliardair maakte immers alle verdere vragen overbodig.

Al heel spoedig wendde mr. Bennet zich tot mr. Whitney en vroeg hem:

„Hebt ge in de middagedities het opzienbarende bericht gelezen over het te verwachten bezoek van den Engelschen gentlemantief, John Raffles? Het is het gesprek van den dag!”

„Sure,” antwoordde de gevraagde, „ik las het bericht en ik moet eerlijk bekennen, dat het mij een groot genoegen zal zijn, kennis te maken met dien genialen inbreker. Ik hou van zulke dingen.”

Mr. Villard, de uitgever van de „Evening Post” antwoordde hierop:

„Wij waren juist bezig, eenige weddenschappen aan te gaan over het al of niet slagen van dezen Raffles. Ik beweerde, dat onze Amerikaansche detectives wel geen haartje slimmer zullen zijn dan hun collega's in Londen. Ik geloof dat iemand, die zich met hart en ziel op de inbraakkunst toelegt, daarin kan bereiken wat hij maar verlangt.”

„Maar niet bij de alom bekende handigheid van onze detectives,” hield mr. Bennet, stijfhoofdig vol.

Mr. Whitney lachte.

„Ge vergist u”, zei hij „ge beoordeelt onze detectives veel te gunstig en als ge eens goed de verschillende gevallen nagaat, dan zult ge tot de conclusie komen, dat over het algemeen de inbrekers met veel meer succes werken dan de detectives.”

Nadat allen eenige oogenblikken gezwezen hadden, vervolgde mr. Bennet:

„Ik zal mijn heelen staf verslaggevers er op uitsturen en het zou mij al heel erg verbazen, als wij hem niet snaptten, als de detectives daartoe onbekwaam zouden blijken.”

„Voordat er aan het werk wordt getogen, mogen wij toch wel weten, hoe hij er uitziet” — zei Villard.

„En voorts dienen wij te weten, waar Raffles zich ophoudt. Ik voor mij ben er óók nog niet van overtuigd, dat men hem zal pakken.”

Mr. Bennet werd boos. Hij was gewoon om alles door te zetten, waar hij zijn zinnen op had gezet. En men kon het dezen kop op den breeden stierennek wel aanzien, dat hij niets ongedaan zou laten om zijn doel te bereiken.

„Bovendien,” lachte mr. Whitney, „zou het inderdaad jammer zijn, als een eind werd gemaakt aan het werk van Raffles, doordat op de een of andere manier zijn daden uitlekten. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij nog zelden zoo opgewonden en tegelijkertijd zoo vermaakt heb als bij het lezen van zijn daden.”

„Mooie levensbeschouwingen”, mompelde Bennet en zenuwachtig kauwde hij op de punt van zijn havana.

„En hoe denkt men bij u over Raffles?” vroeg mr. Whitney nu aan mr. Green, „ge komt immers uit de Engelsche metropool en zijt lid van de Windsor-club.”

Bij den naam Windsor-club keken allen met levendige belangstelling naar mr. Green, die zich totnogtoe wat op den achtergrond gehouden en gezwezen had.

De Windsor-club was naar Engelsche opvattingen de voornaamste der wereld, waartoe leden van het Koninklijk huis en personen uit de hoogste aristocratie behoorden. De club telde slechts zestig leden en toen men hier hoorde, dat mr. Green daarvan lid was, begrepen alle aanwezigen, dat zich achter dezen naam een voornaam personage verborg.

Eerbiedig zwijgen heerschte, toen mr. Green wat nader trad, zijn monocle uit het oog liet vallen en tot mr. Whitney zei:

„Wij denken er in de Windsor-club net zoo over als gij, mr. Whitney. Wij interesseeren ons bijzonder voor de eigenaardige sport van dezen man en wij hebben zelfs eens het genoegen gehad, hem op een avond plotseling in ons midden te zien.”

De grootste verbazing volgde op deze woorden.

„En hebt ge hem niet laten arresteeren?” vroeg Bennet.

Mr. Green lachte.

„Dat was niet mogelijk, mr. Bennet, want wij hoorden pas, wie onze gast was, toen hij ons verlaten had.”

„Een mooie gast,” riep Bennet uit, „hoeveel horloges en portefeuilles had hij meegenomen?”

„Pardon. Er werd dien avond gecollecteerd

voor de weduwen en weezen van verdronken zeelieden te Ramsgate en slechts daarvoor verscheen mr. Raffles in onze club.”

„Kolossaal”, lachte mr. Bennet, „hij is er dus met de ingezamelde gelden vandoor gegaan? Hoeveel duizend pond was er?”

De slanke, gespierde gestalte van den Engelschman rekte zich elastisch. Hij klemde het monocle weer in het oog en keek mr. Bennet eenige oogenblikken scherp aan. Toen antwoordde hij:

„Ge vergist u, mr. Bennet. De verschillende clubleden teekenden gezamenlijk voor duizend pond en John Raffles overhandigde ons toen nog daarbij hetzelfde bedrag. Hij maakte ons gewoonweg beschaamd....”

„Allemachtig!” stiet Bennet uit.

„En hoe werdt ge gewaar, dat het John Raffles was?” vroeg mr. Villard.

„Heel eenvoudig”, antwoordde mr. Green, „iedere gast schrijft zijn naam in een boek als hij onze club verlaat en als het u belang inboezemt, kunt ge de handtekening van dezen gentleman in het register van de Windsor-club vinden.”

„Wel,” beweerde mr. Bennet, „de Engelsche bodem moet hem dan toch wel onder de voeten zijn gaan branden. Laat ons hopen, dat zijn bezoek ons niet al te veel kost. En laat ons nu eens een ander onderwerp aanroeren. Stel u eens voor, mr. Whitney, dat ik voor de door mij in Spanje ontdekte Murillo 40.000 dollar invoerrechten moest betalen. De waarde van de schilderij is op meer dan anderhalf millioen dollar getaxeerd. Behalve ik bezit alleen nog de paus zoo'n schilderij van dezen beroemden schilder.”

Bij het hooren van deze woorden, keek mr. Green den spreker een oogenblik strak aan. Het scheen wel alsof de woorden van den Amerikaan hem onaangenaam troffen, daar zij op bluffenden toon werden gesproken, hetgeen trouwens geheel in overeenstemming was met het karakter van dezen zwaar gebouwden Amerikaan met wien mr. Green een opvallend verschil maakte.

„Als die Murillo maar inderdaad echt is,” zei mr. Whitney, „met het oog op de vele vervalschingen, die in den laatsten tijd zijn voorgekomen — —”

„Neen, neen”, viel mr. Bennet in, „ik heb de schilderij door de beste kunstkenneren der wereld laten beoordeelen en zij zijn het er allen over eens, dat de door mij gekochte schilderij een echte Murillo is. Behalve de paus ben ik de eenige, die in het bezit is van zoo'n kostbare Murillo.”

„Pardon” viel thans mr. Green in, terwijl

een spotlach langs zijn gelaat vloog, „het spijt me, mr. Bennet, u te moeten meedeelen, dat ook ik u een Murillo kan toonen, een schilderij, die zeker waardevoller is dan de uwe.”

Mr. Bennet keek den gast eenige oogenblikken geheel verbluft aan. Toen lachte hij vroolijk en zei:

„Neem me niet kwalijk, mr. Green, als ik lach om hetgeen ge zegt, maar dat klinkt zoo verbazend, ja, ik zou zeggen, zoo absoluut ongeloofelijk, dat ik, hoe zeer het mij ook spijt, minstens aan de echtheid van uw schilderij moet twijfelen.”

Mr. Green stak een sigaret op, blies een paar rookwolkjes de lucht in en zei:

„Ge vergist u, mr. Bennet, de echtheid van de Murillo die ik bedoel, is zelfs door den paus niet in twijfel getrokken.”

Zwijgend luisterden de aanwezigen en daar het hier een zoo zeldzaam schilder als Murillo gold, was aller belangstelling groot.

— Ik weet, — aldus ging mr. Green voort, — dat de schilderij, die gij bezit, het beroemde stuk is, dat algemeen bekend staat als het levenswerk van den artist. Het is de zoogenaamde Liefdadigheid van Thomas van Villanova en werd omstreeks 1672 gemaakt in opdracht van het Hospitaal de la Caridad in Sevilla, waar de schilder destijds verblijf hield. Ik erken, dat het een kostbaar stuk is, maar als ik U nu eens zeg, dat de schilderij, die ik U zal toonen niets meer of minder is dan de beroemde Annunciatie, dan geloof ik, dat die schilderij het toch nog in kostbaarheid wint.

„Dat is onmogelijk!” riep mr. Bennet opnieuw uit, „gewoonweg onmogelijk en ik durf te wedden om een millioen dollars, dat gij die Murillo, die meer waarde heeft dan de mijne niet kunt toonen, de uwe kan slechts vervalscht zijn.”

Allen keken mr. Green vol spanning aan.

Wat zou hij doen?

Doodkalm knipte deze nu de asch van zijn sigaret en zei:

„Alright! Ik neem de weddenschap aan! Al de aanwezige heeren roep ik tot getuige. Wij hebben nu 24 November. Tot den 24sten November van het volgende jaar heb ik den tijd om in dit clublokaal de bewuste Murillo ten toon te stellen. Ge houdt uw weddenschap, mr. Bennet?”

„Sure”, antwoordde deze, „ik houd de weddenschap. Natuurlijk moet de verliezer dadelijk de som betalen.”

„Met genoegen!” antwoordde mr. Green, terwijl hij de weddenschap in een zakboekje noteerde.

„Ik ken,” zei mr. Bennet, die nog niet over het geval uitgepraat was, „alle Engelsche en Schotsche kasteelen en ik weet, dat daar nergens een Murillo is te vinden, die ook maar in de verste verte gelijkt op de door u genoemde schilderij. Er zijn slechts een paar mindere werken van Murillo in omloop. Ik ben er inderdaad nieuwsgierig naar, hoe mr. Green zich hieruit zal redden. Alleen de paus bezit een waardevoller schilderij dan ik, dat is een Annunciatie. Ik heb niet gehoord dat er twee zijn.”

„Laat ons den uitslag aan de toekomst overlaten, mr. Bennet”, antwoordde mr. Green, „ik meen u stellig te kunnen verzekeren, en nog wel vandaag, dat ge de overeengekomen som aan mij moet uitbetalen.”

„Dat is onmogelijk”, riep mr. Bennet uit, die nu alle kalmte verloor, „dat is onmogelijk en ik ben daar zoozeer van overtuigd, dat ik zelfs twee millioen in plaats van één wil verwedden!”

En mr. Green nam de verhoogde weddenschap aan.

Om twee millioen!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Raffles als constructie-tekenaar.

Mr. Green was, vergezeld van mr. Whitney in diens automobiel naar het Waldorf Astoria hotel gereden, waar hij een serie apartementen gehuurd had.

De heeren namen op de meest vriendschappelijke wijze afscheid van elkander en mr. Green ging in de lift naar zijn kamers op de twintigste verdieping.

Daar wachtte hem een jongeman, die bij een schemerlamp zat te lezen en te rooken.

Toen mr. Green binnentrad, sprong hij op. Nadat de binnengekomene zijn pels had uitgetrokken, ging hij naar de kamerdeur, onderzocht deze en grendelde haar daarna. Toen ging hij naar de aangrenzende slaapkamer, draaide het elektrische licht op en doorzocht de kamer met de handigheid van een detective of van een inbreker.

Nadat hij zich ervan overtuigd had, dat niemand was binnengeslopen, luisterde hij aan de muren en zei toen tegen den ander:

„Je staat vlak bij de luchtversching Charly. Ga daar weg. Die luchtkokers hebben de fatale eigenschap, dat ze ieder woord als een telefoondraad verder brengen. Laat ons in de slaapkamer gaan!”

De aangesprokene stond op en volgde den ander naar de aangrenzende kamer.

Nauwelijks waren zij binnengekomen of hij vroeg:

„Ben je geslaagd, Edward?”

„Meer dan dat,” antwoordde mr. Green op gedempten toon. „Het bewijs van lidmaatschap van de Windsor-club, dat ik in de pels van den hertog vond, heeft al schitterende resultaten afgeworpen. — Mr. Whitney, wien ik, zoals je weet, geschreven heb, haalde mij zelf per auto af en bracht mij naar de Player-club. — Hij en zijn vrienden houden mij, John Raffles, alias mr. Green, voor een echten Engelschen hertog. — O, Charly, ik verzeker je, dat deze Amerikaansche geldkoningen een slaafschen eerbied koesteren voor alles, wat aristocratisch is of wat wij aristocratisch vinden. — Om kort te gaan, ik maakte in de Player-club kennis met de zwaarste geldbuidels van Amerika en ik hoop dat het mij zal gelukken die buidels een beetje lichter te maken. — Voorloopig heb ik vanavond al twee millioen dollar verdiend. — Een heel fatsoenlijk begin, vind je ook niet, Charly?”

Zooals onze lezers natuurlijk reeds lang begrepen hebben, was Mr. Green niemand anders dan John Raffles, die aan de boot door Mr. Whitney was afgehaald en van de geboden gelegenheid in de Player-Club had gebruik gemaakt om een reusachtige weddenschap af te sluiten.

De jonge man, die op hem te wachten zat in de hotelkamer, was niemand anders dan Charles Brand, zijn trouwe helper, vriend en secretaris, die, nadat Raffles met den Amerikaanschen milliardair was meegegaan, naar het vooruit afgesproken Waldorf Astoria Hotel was gereden en daar in dien tijd hunne kamers een beetje gezellig had gemaakt.

„Twee millioen dollar?” herhaalde Brand, „hoe is dat mogelijk?”

„Ik maakte van de gelegenheid gebruik. — Mr. Bennet, de beroemde George Bennet, heeft een weddenschap aan mij verloren. — Hij beweerde namelijk de eenige bezitter te zijn van een Murillo ter waarde van anderhalf millioen dollar en ik beweerde, dat ik hem een Murillo kon toonen, die dezelfde waarde vertegenwoordigt.”

Raffles lachte en blies een paar rookkringetjes naar het plafond, terwijl Brand hem ten hoogste verbaasd aankeek.

„Ik begrijp er niets van,” zei deze eindelijk. „Sinds wanneer bezit jij een Murillo? — Ik heb in je villa in Regentpark te Londen nooit zoo'n schilderij gezien.”

„Dat wil ik wel gelooven”, antwoordde Raffles doodkalm, „en als ik nu geen Murillo bezit, dan zal ik over korten tijd er wel een hebben. Ik ben van plan naar Rome te gaan en de Murillo, die in het bezit van den paus is, voor eenigen tijd te leenen, om zodoende mijn weddenschap tegen mr. Bennet te winnen.”

„Maar wat een plan! De uitvoering daarvan is immers totaal onmogelijk!” meende Brand te moeten opmerken.

Raffles lachte.

„Kom, Charly, niet zoo somber. 't Is gewoonweg kinderspel. 't Is feitelijk beneden mijn waardigheid en om het zaakje een beetje aantrekkelijker voor mij te maken, zal ik inspecteur Baxter in Londen van mijn plan in kennis stellen. Dan heeft die tenminste óók nog wat te doen.”

„'t Is volmaakt onmogelijk,” herhaalde

Brand. „De Zwitsersche garde van den paus bewaakt het Vaticaan zeer streng. Hoe zou je zoo'n groot schilderij dan wegbrengen?"

„Laat dat maar aan mij over, Charly," hernam Raffles terwijl hij zijn oogen onderzoekend door het vertrek liet gaan.

— Help eens een handje, Charly, — zei hij ten slotte, toen hij een klein tafeltje, waarop een karaf met water en glazen stond, ontruimde. — Hier, dat ding moet onder de lamp staan.

— Wat ga je daar nu weer mee doen? — vroeg Brand wiens nieuwsgierigheid was opgewekt.

— Dat zal je wel zien, — hernam Raffles lachend, terwijl hij uit de actentasch, die hij had meegebracht een vel teekenpapier haalde.

Met punaises prikte hij dat vel papier op het tafeltje vast, haalde vervolgens houtskool, een eendenvleugel, zwart krijt en een groot stuk vlakelastiek, benevens een teekenaar en een driehoek te voorschijn.

Brand viel van de eene verbazing in de andere en begreep er alleen maar van, dat zijn vriend ging teekenen.

Nu was hij het wel gewoon, dat Raffles plotseling een ingeving kreeg en die dan ook meteen ten uitvoer bracht. Dit was nu ook het geval, dacht hij en inderdaad had hij het bij het rechte einde.

Raffles schoof een stoel bij de tafel, plaatste alles zoo, dat er het beste licht opviel en weldra was hij zoo in een geometrische constructie verdiept, dat Brand geen woord meer uit hem kon krijgen.

Brand zag dat en begreep, dat hij niet beter kon doen dan zijn vriend in zijn teekenstudiën met rust laten. Hij zette daarom zijn stoel zoo dicht bij de lamp als hij kon, zonder dat hij zijn vriend in zijn bewegingen hinderde en verdiepte zich in zijn lectuur.

Na een poosje drukte hij op een belknop, waarop een kellner verscheen, wien hij twee sterke mokka's bestelde met likeur. Toen deze verversching kwam, staakte Raffles even zijn werk, waarvan Brand profiteerde om een blik te slaan op het teekenpapier.

Hij werd er niet veel wijzer door. Alleen zag hij, dat uit een hoeveelheid lijnen thans een figuur te voorschijn kwam, waarvan de vormen zich vaag begonnen af te teekenen.

Terwijl hij zijn koffie slurpte wierp hij nog een vragenden blik op zijn vriend maar deze zag dien blik niet of wilde hem niet zien, in ieder geval een antwoord kreeg Brand niet en enkele minuten daarna was hij weer in zijn lectuur verdiept, terwijl Raffles ijverig door-teekende.

Nu en dan wierp Brand een blik op de langzaam vorderende teekening en toen hij dit nog eens deed, juist op een oogenblik, dat de hotelklok elf uur sloeg, slaakte hij een kreet van verrassing. De teekening was zoo goed als gereed.

Met enkele krachtige lijnen en toetsen had Raffles er de laatste hand aan gelegd en nu stond de figuur, die zich geleidelijk uit de schijnbaar verwarde lijnen had losgemaakt, plotseling duidelijk en scherp op het papier.

Raffles was een eigenaardige persoonlijkheid: dit bleek reeds uit zijn levensopvatting, die zeer zeker zonderling en origineel mocht genoemd worden. Maar bovendien had Raffles eigenschappen, die alle tezamen genomen hem ver boven zijn medeschepselen verhieven.

Niet alleen was hij zeer handig in de techniek en zou hij menig practisch ingenieur met zijn kennis hebben beschaamd gemaakt, maar ook was hij een groot artist.

Hij speelde voortreffelijk piano, viool en violoncel en had daarin een groote volmaaktheid bereikt. Hij teekende schitterend naar het levend model, maar wat nog buitengewoner was, hij kon ook zijn ideeën en denkbeelden zoodanig op papier zetten dat een ander datgene wat hij zich gedacht had voor oogen kon stellen en daarnaar een copie vervaardigen.

Had hij bij voorbeeld over een nieuw soort machine gedacht, dan maakte hij daar van een constructie-teekening, waarnaar een bekwaam metaalbewerker eerst een model en vervolgens een goed werkende machine kon maken.

Met iets dergelijks was hij thans ook bezig geweest. Terwijl hij met enkele lijnen zijn plan op het papier had gezet, ging hij dat uitwerken en nu bleek datgene wat hij ontworpen had, niets anders te zijn dan een beeld, dat blijkbaar een of andere heilige moest voorstellen uit het tijdperk van Christus' omwandeling op aarde.

— Zie je nu wat het is, Charly, — vroeg hij aan Brand, die het papier aandachtig bekeek.

— Als ik me niet vergis is het de afbeelding van een heilige, — antwoordde Brand een weinig aarzelend, blijkbaar omdat hij dit resultaat voor een man als Raffles een weinig vreemd vond.

— Juist, m'n jongen, — zei Raffles, — dat heb je goed geraden. Het is een teekening van een heilige en wel van een apostel, van den heiligen Bartholomeus, wel te verstaan. Ik weet toevallig van mijn laatste bezoek aan Rome, dat de paus een groote vereering voor dien heilige koestert en nu wil ik een beeld la-

ten maken van het fijnste zilver en Zijne Heiligheid dat beeld cadeau doen.

Dit is het plan voor dat beeld en dat ga ik morgen naar Tiffany, den beroemden goudsmid van New York brengen. Hoe vind je het?

— Een overbodige vraag, — antwoordde Brand, — zooals alles wat je maakt, is het beeld schitterend, maar op het oogenblik gaat mijn geheele belangstelling uit naar de vraag, waarom je dat geschenk aan den heiligen Vader gaat aanbieden.

— Ja, beste jongen, dat kan ik je eigenlijk nog niet vertellen, niet omdat ik je niet vertrouw, dat weet je wel beter, maar omdat ik het zelf nog niet goed weet. Met dat beeld is een heele boel te doen en de tijd zal leeren op welke wijze ik er gebruik van zal maken. Ben je daar tevreden mee?

— Maar natuurlijk, Edward, — antwoordde Brand. — Als je plannen nog niet vast staan, dan kan je ze me ook niet vertellen. Ik zal het bij gelegenheid wel hooren, niet waar?

— Wel zeker, Charly en laten we nu gaan slapen, want het is al laat geworden en er is morgen nog veel voor mij te doen.

Den volgenden ochtend gingen zij naar Tiffany en bestelden daar den apostel naar het ontwerp, dat dien nacht gemaakt was. Het beeld zou van zilver worden vervaardigd, van binnen hol zijn en zonder voetstuk twee meter hoog zijn.

Volgens de teekening had het beeld een wonderlijk model. De mantel van den apostel was ruim geplooid en op den rug van een sluiting voorzien.

Raffles deelde Tiffany mede, dat deze sluiting moest worden aangebracht, opdat men het beeld van binnen met aarde van den olijberg zou kunnen vullen.

Tiffany was wel gewend, allerlei zonderlinge bestellingen te krijgen en hij beloofde, het beeld voor 8000 dollar binnen acht weken te vervaardigen.

Nog denzelfden morgen verliet mr. Green alias Raffles het Waldorf Astoria Hotel en vertrok met zijn vriend en secretaris naar het landgoed van mr. Whitney te Elmers Green.

VIERDE HOOFDSTUK.

De detectives.

Zooals te verwachten was, had het persbericht, dat Raffles zelf aan de Amerikaansche bladen had gezonden, ook zijn weg gevonden naar de politie. Het was doorgegeven aan James Pinkerton, den chef van de geheime recherche in de Vereenigde Staten en deze had onmiddellijk begrepen, dat het niet per sé als een mystificatie behoefde te worden opgevat. Hij had de Engelsche bladen, die geregeld berichten brachten over de heldendaden van Raffles, getrouw bijgehouden en hij was er met hart en ziel van overtuigd, dat de Groote Onbekende werkelijk een buitengewoon man was, dien men overal toe in staat kon achten.

Het gevolg was geweest, dat hij ernstig nagedacht had over hetgeen hij in deze kwestie nu wel te doen had.

Daarna had hij de detectives Fred Gordon en Oscar Wagner bij zich ontboden en met hen beraadslaagd hoe men wel het allerspoedigst Raffles op het spoor kon komen als deze in Amerika voet aan wal had gezet.

Fred Gordon, een Engelschman van origine

en ongeveer vijftig jaar oud, had rustig geluisterd naar alles, wat zijn chef hem mededeelde en doodbedaard had hij daarbij zijn pijpje gerookt.

Toen Pinkerton eindelijk klaar was met zijn verhaal, nam Gordon het pijpje uit den mond, schraapte zich eens de keel en zei toen:

„Toen ik het bericht las, maakte ik zoo voor mezelf een plannetje. Voordat ik hierheen kwam, ben ik eens naar de bureaux gegaan van de Bremer Lloyd en van andere stoomvaartmaatschappijen en daar heb ik de passagierslijsten nagezien en gelet op het signalement van een of ander persoon, dat overeenkwam met dat, wat wij van John Raffles hebben. Toen viel mij op, dat met de boot van de Holland-Amerika lijn voor vier dagen een passagier is aangekomen, zekere mr. Green.”

„En welke verdenking koestert ge tegen hem?”

„Geen enkele. Mijn instinct van detective zei me alleen, dat wij dien heer in het oog moesten houden. Ik heb geïnformeerd en ben

te weten gekomen, dat hij zijn intrek heeft genomen in het Waldorf Astoria Hotel en daar op de twintigste verdieping een serie appartementen heeft gehuurd.

„Ik ging naar het hotel, liet mij aandienen als bediende van een juweliersfirma en vroeg mr. Green te spreken.

„Maar juist toen ik bij hem zou worden toegelaten, werd ik in mijn plan gehinderd door mr. Whitney.”

„Mr. Whitney?”

Pinkerton vroeg het in de grootste verbazing.

„Ja, mr. Whitney. De milliardair schijnt met mr. Green op heel intiemen voet te staan, want ik zag het tweetal al heel spoedig samen het hotel verlaten en in een auto stappen.”

„En dacht je nou misschien, dat mr. Whitney op familiaren voet zou staan met Raffles? Ben je dol?”

„Ik heb mr. Green voorloopig onder de strengste bewaking gesteld en hoop morgen al te weten of ik mij al dan niet vergist heb.”

„Je hebt je natuurlijk vergist”, lachte Pinkerton.

„'t Is mogelijk,” zei Fred Gordon op min of meer gekrenkten toon. „Geen mensch is onfeilbaar.”

De telefoonbel ging en Pinkerton nam den hoorn op.

Zijn gelaat toonde de grootste verrassing bij de woorden die hij hoorde en toen het gesprek was afgelopen, wendde hij zich tot Fred Gordon:

„Ik krijg daar juist bericht, mr. Gordon, dat ge u inderdaad vergist hebt. Onze agent in de Player-club deelt mij mede, dat naar alle waarschijnlijkheid de hertog van Rochester, die, zooals ge weet nog aan het koninklijk huis verwant is, onder het pseudoniem van mr. Green te New-York vertoeft en vergezeld van mr. Whitney de Player-club heeft bezocht. De vreemdeling is in Londen lid van de Windsor-club en zal met mr. Whitney en nog eenige geld-magnaten op jacht gaan. De agent deelde verder nog mede, dat het aanbeveling verdient, dezen mr. Green te beschermen tegen mogelijke aanslagen van anarchisten of misdadigers.”

Fred Gordon draaide zijn duimen eens over elkander en bromde:

„Well, dan heb ik mij vergist. In ieder geval had ik het toch niet zoo ver mis, toen ik achter dien mr. Green iets bijzonders vermoedde. De man kon één van beiden maar zijn: een hooggeplaatst aristocraat of een gentleman-inbreker.”

Op dit oogenblik werd gescheld.

Een politie-agent trad even daarna binnen en deelde mede, dat in de wachtkamer een detective van de Parijsche politie, Alfred Tancred, wachtte, die den chef dringend wenschte te spreken.

„Laat binnen komen”, zei Pinkerton en eenige seconden later trad de Parijsche detective binnen.

Van weerskanten keken de heeren elkander aan met onderzoekenden blik.

De Franschman haalde uit zijn zak een document te voorschijn en reikte dit aan Pinkerton.

Deze opende de enveloppe, haalde een papier te voorschijn, afkomstig van het hoofdbureau der Parijsche recherche, waarin vermeld stond, dat detective Tancred speciaal belast was met de opsporing van John Raffles in New-York.

Nadat Pinkerton het gelezen had, gaf hij het stuk terug en bood den bezoeker een stoel aan.

„Wij zijn juist bijeen in conferentie over hetzelfde geval”, begon de chef, „en vóór alles moeten wij weten, of Raffles al hier of nog op weg hierheen is. Wij moeten tot elken prijs verhoeden, dat hij met ons hetzelfde spelletje speelt als met onze collega's van Scotland Yard.”

„Wij hebben met een gewiekt persoon te doen”, antwoordde de Parijsche detective, „en ik hoop, dat we inderdaad meer succes zullen hebben dan Scotland Yard.”

„Ik voor mij”, beweerde Fred Gordon, „heb het gevoel, dat wij ons net zoo onsterfelijk zullen blameeren als zij. Want mijn eerste poging om Raffles hier uit te vinden, is op niets uitgelopen. En als een zaak in den beginne al verkeerd gaat, dan weet ik uit ondervinding, dat er hoegenaamd niets van terecht komt.”

„Bemoei je dan maar niet verder met deze zaak, Gordon, en besteed jij je krachten aan dien bankroof in Chicago, dan zal ik mij met detective Wagner wijden aan de zaak-Raffles.”

Fred Gordon lachte eens even spottend. Die Wagner, die onbeduidende persoon, was de beschermeling van zijn chef. Hij had tot nog toe niet het minste bewijs gegeven van eenige handigheid en iedere misdadiger was hem ont-snapt.

Gordon hield hem voor een grooten stommeling, maar Pinkerton scheen van meening, dat Wagner voor groote dingen in de wieg was gelegd.

Nooit beweerde Wagner iets, nooit hield hij er een eigen meening op na en alles, wat hij praatte, was het naklappen als een ekster van Pinkerton's woorden.

Gordon stond op, nam zijn hoed en zei:

„Goeden nacht! Het beste met de jacht op Raffles. Ik vertrek vandaag nog naar Chicago.”

„Goede reis!” riep Pinkerton hem na.

Zoodra Fred Gordon de kamer had verlaten, was het, alsof een zwaar gewicht van Wagner's hart was gewenteld.

Zijn gelaat begon te stralen, hij wreef zich de handen en zei:

„Wel, wij zullen dien Raffles wel pakken!”

„Dat zou ik ook meenen!” antwoordde Pinkerton, „ik zelf zal mij speciaal met zijn opsporing belasten. Gij, Wagner, kunt intusschen naar het Waldorf Astoria Hotel gaan en daar als particulier detective de gangen van mr. Green nagaan. Let er vooral op, dat het incognito van dien heer streng gehandhaafd wordt.”

Wagner stond op en antwoordde:

„Ik zal tot uw volkomen tevredenheid werken.”

Hij groette zijn chef, boog voor den vreemden detective en verliet het bureau.

Pinkerton vroeg nu den Franschman:

„Volgt ge misschien al eenig spoor?”

Tancred scheen deze vraag te hebben verwacht, want hij keek, vóór te antwoorden het bureau rond, om te zien of zij alleen waren, schoof daarna zijn stoel wat dichterbij den lessenaar van den Amerikaan en begon te fluisteren:

— Dat doe ik zeer zeker, mr. Pinkerton. Zoodra ik zekerheid had, dat Raffles naar Amerika was overgestoken, heb ik mijn oogen goed den kost gegeven. Ik weet genoeg van dien man om niets te verzuimen, wat maar met mogelijkheid tot zijn ontdekking zou kunnen leiden. De brieven, die door de redactie-bureaux hier te lande zijn ontvangen, zijn afgestempeld op den spoorlijn Boulogne-sur-Mer — Parijs. Dit was voor mij een zekere aanwijzing, dat Raffles omstreeks denzelfden tijd vertrokken was. Hij heeft zijn brieven met den trein meegegeven in de hoop, dat wij daardoor zijn spoor bijster zouden worden en men zou gaan gelooven, dat hij met een Fransche boot is overgestoken. Voor mij staat het echter vast, dat hij dat niet heeft gedaan. Raffles is een volbloed-Engelschman en ik zou mij al heel sterk in zijn mentaliteit moeten vergissen, wanneer hij niet op een Engelsche boot is vertrokken.

Raffles behoort tot de élite en wij weten maar al te goed, dat die menschen zeer veel hechten aan een goeden maaltijd. Zij zweren bij de Engelsche keuken en moeten niets van Fransche menu's hebben. Die afstempeling uit een Fransche haven is dus niets anders ge-

weest dan een poging tot mystificatie en het is voor mij net zoo goed, alsof er een Engelsch postmerk op de brieven stond.

Pinkerton had aandachtig toegeluisterd en scheen wel iets voor de theoriën van den Franschman te voelen, hij knikte ten minste nadenkend met het hoofd en verzocht zijn bezoeker voort te gaan.

— Toen dit bij mij vast stond, — aldus ging Tancred voort, — heb ik mij zelf een gedragslijn voorgeschreven en daarvan wil ik met uw goedvinden nu ook niet meer afwijken. Ik besloot alle passagiers van Engelsche booten aandachtig de revue te laten passeeren. Reeds dadelijk had ik gelijk.

Op de „Aquitania” van de Cunard-lijn reisden twee passagiers, die, toen zij voet aan wal zetten, onmiddellijk mijn aandacht trokken, omdat de een een zeer slanke gestalte had, welke, zooals U weet ook aan Raffles wordt toegeschreven. Ik volgde het tweetal naar hun hotel en bleef de wacht houden voor het gebouw, terwijl zij binnen waren in de hoop, dat zij weer spoedig uit zouden gaan. Ik wachtte geruimen tijd maar er kwam niemand. Op eens echter gingen de draaideuren wentelelen en kwamen twee heeren te voorschijn, die echter niet in het minst geleken op het tweetal, dat ik opwachtte. Onwillekeurig keek ik ze na en toen viel mij op, dat de gestalte op den rug gezien, precies hetzelfde was als van den eenen reiziger, dien ik verdacht.

Deze echter had een grijzen baard en knevel en die ik bedoelde was glad geschoren.

Ik dacht er onmiddellijk aan, dat Raffles natuurlijk wel eens gebruik zou maken van vermommingen en volgde hen. Ik liep ze voorbij, liet ze een paar maal vlak langs mij passeeren en toen kreeg ik weldra de zekerheid, dat ze zich door pruiken en valsche baarden hadden vermomd.

Pinkerton had onder dit verhaal zijn adem ingehouden. Hij kreeg hoe langer hoe meer achtung voor den speurzin van zijn Franschen collega en toen deze zoo ver met zijn verhaal gevorderd was, sloeg hij met de vlakke hand op zijn schrijftafel, sprong op en riep uit:

— Prachtig, monsieur Tancred! Schitterend! Dat is hij, natuurlijk! En nu komt ge me zeker vertellen, dat ge hem onder bewaking hebt gesteld en wilt gaan arresteeren.

— Dat is, helaas, onmogelijk, — hernam Tancred, — want toen ik naar het hotel terugkeerde, vernam ik daar, dat de bedoelde vreemdeling alleen even binnen was geweest om naar iemand te informeeren, dien hij verwachtte daar te zullen aantreffen, maar niet

van plan was om te blijven logeeren. Hij had niet gezegd waar hij naar toe ging en als zijn naam opgegeven: Mr. Oxford en bediende.

Het speet me natuurlijk verschrikkelijk, dat ik het tweetal niet verder gevolgd was op hun tocht door New York, want het is nu natuurlijk onmogelijk om hen in deze groote stad terug te vinden. We behoeven echter den moed niet op te geven, daar ik zijn signalement goed heb onthouden, zoodat we met uw hulp en dat van uwe detectives er misschien nog in slagen het tweetal te achterhalen.

— Hoe luidt het signalement, — vroeg Pinkerton, die eenigszins teleurgesteld was, toen hij hoorde, dat hij niet direct tot arrestatie van den meesterdief kon overgaan.

Tancred haalde zijn notitie-boekje uit den zak, scheurde daar een blad uit en overhandigde dit aan den Amerikaanschen politiemann. Deze las:

„Grootte 1.75—1.79 meter,
grijze snor,
korte, grijze bakkebaarden,
staalblauwe oogen.”

„Dat klopt niet met het signalement uit Londen!” beweerde Pinkerton.

„Dat kan wel zijn. Geen van onze collega's heeft Raffles ooit van zoo nabij gezien, dat de kleur van zijn oogen duidelijk kon worden

vastgesteld. Dat signalement uit Londen is dus niets waard.”

— Bovendien moet er natuurlijk rekening mede gehouden worden, dat die knevel en die bakkebaardjes valsch zijn en dat hij wellicht een gladgeschoren gezicht heeft, hetgeen hem veel jonger van aanzien maakt. Het eenige waar wij met zekerheid op af kunnen gaan is zijn lange gestalte en de kleur van zijn oogen.

— Het baat natuurlijk niet of ik hem al beschrijf, zooals ik hem gezien heb, toen hij van de boot kwam, want het is niet waarschijnlijk, dat hij zich niet-vermomd zal durven laten zien. Zoolang hij daarentegen geen reden heeft om te denken, dat wij hem onder deze vermomming hebben herkend, zal hij haar blijven dragen. Dus moeten wij dat de detectives mededeelen.

„Ge kunt wel gelijk hebben, mr. Tancred, — zei Pinkerton. En laat ons nu eens beraadslagen, hoe wij dien mr. Oxford kunnen uitvinden.”

De heeren bleven tot laat in den nacht in conferentie bijeen en het resultaat was, dat Pinkerton twintig van zijn beste detectives des morgens vroeg reeds uitstuurde om op de Raffles-jacht te gaan. En elk van die detectives droeg in den zak het signalement, zooals de Parijsche detective het had gegeven.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De diefstal van de Indische smaragden.

Den volgenden morgen bracht de *New-York Herald* een belangrijk sensatiebericht onder het opschrift:

„Een weddenschap om twee millioen dollar.”

Onder de velen, die dit bericht lazen, behoorde ook mr. Oxford, de man, die, nadat hij van de boot was gegaan zoo bijzonder was gagedeslagen door mr. Tancred. Hij bevond zich in een kleine hotelkamer van een boarding-house in de 42ste straat.

Een jongeman was nog in de kamer, die oogenschijnlijk de werkzaamheden van een bediende verrichtte.

Toen mr. Oxford het bericht over de weddenschap had gelezen, riep hij den jongeman bij zich:

„Kijk eens, mr. Marholm, — zei hij — wat denkt ge van die weddenschap? Zou dat misschien een truc van Raffles zijn?”

Marholm of wel „de vloot”, zooals hij onder de Londensche detectives genoemd werd, nam de krant en las het bericht.

Toen zei hij:

„Yes, inspecteur Baxter, ge hebt gelijk. De heele zaak riekt naar Raffles.”

„Noem dien naam niet zoo luid,” fluisterde Baxter, want deze was het, die onder den naam van Oxford zijn intrek in het pension had genomen.

„Laat ons er dadelijk werk van maken, Marholm, om de identiteit van dien mr. Green vast te stellen. Maar eerst zullen we telegrafisch informeerden of er op Scotland Yard ook iets nieuws omtrent Raffles bekend is.”

Terwijl hij dit zeide, begaf hij zich naar den spiegel en probeerde of zijn valsche baardje nog goed bevestigd zaten.

„Ge zijt absoluut niet te herkennen, mr. Bax-

ter," zei „de vloot", en ik geloof dat men mij als roodharige Ier ook niet aanziet voor wie ik ben."

„Ik zelf heb je in het eerste oogenblik niet herkend", zei Baxter, „toen ge op de boot naar mij toekwaamt. Hoe kwam het, dat je mij zoo spoedig herkende?"

„Heel eenvoudig. Als men geen al te groote stommerik is, herkent men zijn chef overal!"

Lachend namen beiden hun hoeden en jassen en verlieten het pension.

Toen zij op straat kwamen en een taxi namen om naar het telegraafkantoor te rijden, bemerkten zij niet, dat uit een portiek aan de overzijde twee mannen kwamen, die ook een taxi namen en hen volgden.

Het waren twee beambten van de New-Yorksche politie, Harrison en Smith geheeten.

Het was hun gelukt, aan de hand van het signalement, dat mr. Tancred van mr. Oxford had gegeven, diens verblijfplaats uit te vinden.

Zij volgden de beide Londenaars als een jachthond een stuk wild en kwamen een paar minuten na deze voor het telegraafbureau.

Geheel onopgemerkt naderde een hunner den lessenaar, waar Baxter stond met „de vloot" en het telegram naar Londen schreef.

Dit telegram was van den volgenden inhoud:

Mr. ROBINSON, LONDEN, Strand 16.

(deze was de plaatsvervanger van politie-inspecteur Baxter tijdens diens afwezigheid uit Londen en zijn particulier adres)

Telegrafeer omme gaande naar New-York, boardinghouse Lemke, 42ste Street 4, indien nieuws omtrent Raffles. Oxford.

Het gelukte den politieman, hoezeer hij zich ook inspande, niet den inhoud van dit telegram geheel te lezen.

Maar de groote, krachtige letters van Baxter maakten hem wèl mogelijk de namen Raffles en Oxford onderaan te onderscheiden.

Haastig ging hij naar zijn collega, die voor de deur wachtte en deelde dezen in fluistertoon mede, wat hij zoeven had ontdekt.

„Wij vergissen ons niet," zei hij, „wij hebben den man; het is Raffles, en ik zal dadelijk naar den directeur van het telegraafkantoor gaan en een afschrift van het telegram vragen.

„Blijf jij intusschen hier wachten om te zien naar welken kant de beide mannen gaan, als zij intusschen het gebouw mochten verlaten en telefoneer het naar het hoofdbureau."

De man verdween en haastte zich naar den directeur van het telegraafkantoor.

Baxter had onderwijl zijn telegram afgegeven. Toen hij uit het gebouw kwam, om verder het spoor van mr. Green te volgen, had de Pinkerton-detective al een afschrift van het telegram in handen en verliet eenige minuten later eveneens het gebouw.

Hij ging naar het hoofdbureau om daar van zijn collega nadere bijzonderheden te hooren.

In gedachten deelde hij met de ander reeds de groote som, die op de inhechtenisneming van Raffles gezet was door de Engelsche politie en eenige particulieren.

Hij dacht er over na, wat hij met het geld zou beginnen en dat het bezit van een hoenderpark zijn ideaal was. — — —

Intusschen was zijn collega mr. Oxford en diens geleider nagegaan en had tegelijk met hen het Waldorf Astoria Hotel bereikt.

Dit was, naar de kranten meldden, de verblijfplaats van mr. Green, die de weddenschap met Bennet had aangegaan.

Toen mr. Oxford door een flinke fooi den portier van het hotel aan het spreken had gebracht, deelde deze hem mede, dat mr. Green twee uur geleden het hotel verlaten had, doch hij wist niet, waar mr. Green was heengegaan.

„Wij zijn bij onze voorname gasten niet zoo nieuwsgierig om hen naar hun reisplannen te vragen," — zei de portier.

Ontevreden met het resultaat van zijn navorschingen ging Baxter met Marholm naar het boardinghouse terug om daar op eenig bericht uit Londen te wachten.

Nabij het huis stonden wederom in een deurportiek de beide detectives, en zij kortten den tijd, doordat de een den ander de groote voordeelen van een hoenderpark voorspiegelde.

Zij verdeelden de huid van den beer, die nog niet geschoten was.

Om samen het geld te krijgen zonder het met anderen te moeten deelen, hadden zij geen hunner collega's meegedeeld, waar mr. Oxford alias Raffles verblijf hield. Zij wilden heel alleen het terrein bewerken.

Des avonds ontving mr. Oxford een telegram uit Londen, waarin hem werd meegedeeld, dat men daar geen bericht omtrent Raffles had gekregen, maar dat deze zich ongetwijfeld te New-York moest ophouden.

Raffles, die dus van alle kanten gezocht werd, zat intusschen als mr. Green veilig en wel in de fraaie villa van mr. Whitney en was na eenige uren reeds de verklaarde lieveling der dames.

Vooraf viel hij bijzonder in den smaak van mrs. Hopson, de oude schatrijke weduwe van een groothandelaar die destijds te Chicago zijn fortuin had verzameld.

Deze vrouw, bekend om haar verregaande ijdelheid, droeg een kostbaar sieraad van smaragden, dat eens in het bezit was geweest van een Indiësch vorst.

Het waren steenen van fabelachtige grootte en schoonheid en Brand, die zag, dat Raffles in druk gesprek was met de dame, doorzag terstond de bedoelingen van zijn meester en begreep, dat diens grootste oplettendheid niet het valsche haar of het gepoeierde gelaat, maar het kostbare sieraad van mrs. Hopson gold.

Raffles had vernomen, dat de gestorven echtgenoot der dame te Chicago een groote conservenfabriek had gehad.

Terstond herinnerde Raffles zich, dat in het Engelsche leger verscheiden soldaten gedurende den oorlog op vreemde wijze waren gestorven. Later bleek, dat zij vergiftigd waren, door het gebruik van bedorven Amerikaansch geconserveerd vleesch.

Raffles vroeg nu miss Hopson of haar overleden man niet aan het Engelsche leger had geleverd.

Met opgeblazen trots verklaarde mrs. Hopson:

„Zeker, mr. Green, mijn man heeft destijds veel onderscheidingen gekregen als leverancier van het leger en ook ontving hij een medaille.”

„Hm,” antwoordde Raffles en hij taxeerde de smaragden, die de dame droeg.

Toen vroeg hij plotseling:

„Zijn die smaragden, die ge daar draagt, wel eens getaxeerd?”

Mrs. Hopson blies zich nog meer op en antwoordde:

„Die zijn onbetaalbaar! Mr. Elkins, de juwelier van de koningin van Engeland, heeft ze op vier millioen dollar getaxeerd.”

„Een prachtig sieraad,” zei Raffles bewonderend en bij zichzelf berekende hij, hoeveel bussen bedorven vleesch er niet aan den man moesten zijn gebracht om zoo'n kostbaar stuk te kunnen koopen.

Met het goud, dat die steenen vertegenwoordigden, kon men de zorgen van veel weduwen en weezen verlichten. Van zeer veel!

Met een charmanten glimlach boog Raffles zich naar mrs. Hopson:

„Hoe komt het mevrouw,” vroeg hij, „dat ge nog steeds den weduwensluier draagt? Zijt ge heelemaal ontroostbaar?”

„Och, wat zal ik u zeggen! — antwoordde de fijngevoelige weduwe. Mijn man verdiende 800.000 dollar per jaar. De mannen, die tot nog toe naar mijn hand dongen, hadden zoo'n groot inkomen niet.”

„Zóó!” zei Raffles en hij lachte in stilte om de kokette ijdelheit.

„Hoeveel bedraagt uw jaarlijksch inkomen, mr. Green?” vroeg mrs. Hopson met een veelzeggenden blik uit haar kalfsoogen.

Raffles klemde zijn monocle in het oog en zei onverschillig:

„In het laatste jaar bedroeg mijn inkomen veertien millioen dollar.”

Mrs. Hopson maakte een kleinen lichtsprong en keek hem verstomd aan. Zij moest, als een visch op het droge, naar lucht happen.

Eerst na eenige seconden was zij in staat te antwoorden:

„Ge — ge maakt toch geen grapje?” — hakkelde zij.

„Volstrekt niet!” — zei Raffles met een stalen gezicht.

„O, Mr. Green, weet ge wel, dat ge verrukkelijk zijt?” lispelde mrs. Hopson.

„Hoe dat zoo, mrs. Hopson!” — vroeg Raffles, die zich van den domme hield.

„O, zoo verrukkelijk kalm en flegmatiek! Ik heb er altijd naar verlangd, zóó iemand te leeren kennen. Mijn vermogen bedraagt ongeveer tachtig millioen dollar en ik heb bovendien nog uitgestrekte bezittingen.

„Ik kan weliswaar niet concurreeren met Whitney en Vanderbilt, maar als ik een man van kapitaal trouw, zouden wij Rockefeller nog voorbij kunnen streven!” — voegde mrs. Hopson er ten slotte onomwonden aan toe.

„Als ik u daarbij soms kan helpen, mrs. Hopson, — zei Raffles, — het zou werkelijk een ideaal zijn om uw eerzuchtige plannen te helpen verwezenlijken.”

Wederom lonkte zij koket en fluisterde:

„Ge kunt mij gelukkig maken, mr. Green.”

Dit was het eerste gesprek, dat Raffles met de rijke malloot had en hij zorgde er voor de zaak warm te houden. Hij verzuimde geen enkele gelegenheid om met haar te babbelen en daar hij zag, dat zij zijn flegma bewonderde, deed hij zijn best om onder alle omstandigheden en de gekste situaties doodkalm te blijven, hetgeen haar bewondering voor hem nog deed toenemen.

Verscheidene dagen gingen aldus voorbij en Raffles smaakte het genoeg, dat hij alles van de idiote kokette weduwe kon gedaan krijgen.

Terwijl het gewone leven op de groote Amerikaansche buitenplaats genoeglijk voortrolde, had Raffles goed rond gekeken en niet alleen gelet op de dikke weduwe, naar wier bijzijn hij niet in het minst, maar naar wier kostbaarheden hij des te meer verlangde. Hij had ook gelet op andere dingen en natuurlijk reeds

lang gezien, dat hij voortdurend door een man werd gevolgd.

In den beginne had hem dit een weinig verontrust, maar door onderzoek was hij ten slotte te weten gekomen, dat het volgen van dezen man een speciale attentie was van het recherche-bureau te New York, die hem aanzag voor den hertog van Rochester en den detective de speciale zorg voor zijn kostbaar leven had opgedragen.

Raffles echter was van dergelijke zaken niet erg gediend, maar daar hij weldra inzag, dat die goede Oscar Wagner zeer zeker het buskruit niet had uitgevonden, liet hij dien man zijn gang gaan en hem kalm voor detective spelen. Op het laatst kreeg hij er zelfs schik in, want hoe goed de man zich ook meende te hebben verborgen, telkens als Raffles zijn neus buiten de deur stak, had hij onmiddellijk de schuilplaats van het manneke ontdekt.

Op zekeren avond ging Raffles en Brand wandelen op een afgelegen zijpad van het groote park dat tot het landgoed van mr. Whitney behoorde. Raffles was in een schitterend humeur en vertelde zijn vriend dat hij van plan was, de kostbare smaragden van mrs. Hopson te stelen en het geld, dat zij zouden opbrengen, te besteden voor de nagelaten betrekkingen van hen, die destijds na het gebruik van het bedorven vleesch waren gestorven.

Raffles had tot dat doel een prachtig plannetje opgemaakt, dat hij Brand tot in bijzonderheden mededeelde. Geruimen tijd liepen zij met elkaar te fluisteren en somwijlen moest Raffles even ophouden, omdat Brand eens hartelijk moest uitlachen om hetgeen zijn vriend vertelde. Toen hij eindelijk gereed was, keerde Brand zich om en verdween in het struikgewas, terwijl Raffles vlug naar de groote veranda der villa ging, waar de gasten aan de theetafel zaten.

Met een buiging naderde hij mrs. Hopson:

„Het is zoo'n wondermooie avond, mrs. Hopson, gevoelt ge geen lust om wat mee te gaan wandelen in het park?" — vroeg hij.

De weduwe, die zich met al hare sieraden opgesmukt had, was hiertoe dadelijk bereid.

„O ja," antwoordde zij en nam zijn arm.

Toen hij met mrs. Hopson het park in ging, legde hij het zoo aan, dat zijn dame langs het struikgewas moest gaan, waarin de detective verborgen zat, die hem overal bewaakte.

Mrs. Hopson begon te spreken over verscheidene dames kennissen, waarvan zij allerlei schandaalgeschiedenissen wist te vertellen.

Speciaal weidde zij uit over de dochter van den koperkoning Blatt, die er een paar weken

geleden met den chauffeur vandoor was gegaan.

Geen dame bleef gespaard; mrs. Hopson wist van ieder wat te vertellen.

Intusschen was het tweetal het struikgewas genaderd en op eens riep Raffles terwijl hij zijn dame bij den arm greep, schijnbaar geheel verschrikt:

„Is daar iemand?"

Het kraken van takken en twijgen volgde en in het volgende oogenblik kwam een man te voorschijn, die wegholde, zoo snel zijn beenen het toelieten.

„Blijf staan of ik schiet!" riep Raffles en met de grootste kalmte haalde hij een revolver voor den dag.

Doodelijk verschrikt leunde mrs. Hopson tegen hem aan. Zij beefde over al hare ledematen en keek met starre oogen naar het struikgewas.

Plotseling week dit opnieuw, een donkere schaduw sprong te voorschijn, die als een tijger mrs. Hopson naar de keel vloog.

Dat was te veel voor de dikkerd en zij viel bewusteloos neer.

Raffles boog zich nu voorover en fluisterde:

„Uitstekend gedaan, Charly! Ga nu onopgemerkt naar huis terug."

Hij boog zich vervolgens over mrs. Hopson, maakte het collier met smaragden voorzichtig los en liet hem in zijn zak glijden.

Het duurde eenige oogenblikken voordat mrs. Hopson, die aan zijn hals hing, weer bij kwam.

„Wees kalm," fluisterde hij, „de dief is gevluht."

Zij leunde zwaar tegen haar cavalier aan en Raffles moest haar bijna naar het terras van de villa terug dragen.

Uitgeput zonk zij daar in een stoel neer en begon te huilen en te snikken.

Raffles vertelde wat er gebeurd was en hoe de dief was ontvlucht.

„Waar is uw collier?" vroeg mrs. Whitney, eensklaps.

„Mijn collier?!"

Met bevende handen greep mrs. Hopson naar haar hals.

Raffles deed nu net of hij zijn gewone kalmte verloor.

„De ketting is verdwenen — gestolen ongetwijfeld," riep hij verschrikt uit, „het is den dief waarschijnlijk gelukt, mrs. Hopson het kostbare stuk te ontrukken."

En hij vertelde nog eens precies hoe alles zich toegedragen had.

Met wijdogengesperde oogen beaamde mrs. Hopson alles wat Raffles vertelde.

Mr. Whitney liet zijn gansche dienstpersoneel terstond het geheele park doorzoeken.

Maar van den raadselachtigen onbekende was niets meer te ontdekken, alleen vonden de bedienden bij den uitgang van het park een hoed, waarin een naam was geschreven:

Oscar Wagner.

Mr. Whitney nam den hoed en zei:

„Ik zal dadelijk morgen het hoofdbureau

van politie in kennis stellen. Die Oscar Wagner is ongetwijfeld de dief en het zal de recherche geen moeite kosten dien man te vinden.

Raffles echter zat een uur later in zijn stoel voor den schoorsteen en toonde zijn vriend Brand het door hem veroverde collier van mrs. Hopson.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZESDE HOOFDSTUK.

De man zonder hoed.

Den volgenden morgen brachten de kranten als laatste sensationieus het bericht over den roof der kostbare smaragden van mrs. Hopson.

De „New-York Herald" sprak zelfs als haar meening uit, dat de diefstal van het kostbare sieraad waarschijnlijk op rekening van Raffles moest worden geschreven, die zich, naar van verschillende kanten werd vernomen in Amerika bevond.

Dit krantenartikel bracht de politie te New-York in groote opschudding, evenals inspecteur Baxter, alias Oxford.

Baxter was ook onmiddellijk de meening toegedaan, dat het Raffles was, die de sieraden had gestolen.

„Raffles is hier ook aan 't werk getogen," zei hij tot „de vloot". „Hij heeft alweer een van zijn stukjes uitgehaald."

„De vloot" dacht eens na en las het artikel nog eens over.

Ook hij kwam tot de overtuiging dat het inderdaad niemand anders dan Raffles kon zijn, die zich in het park had verborgen en van mrs. Hopson de kostbare smaragden had gestolen.

Beiden begaven zich nu dadelijk op weg naar Elmers Green, naar de villa van mr. Whitney en merkten natuurlijk niet op, dat zij door de beide detectives Harrison en Smith werden gevolgd.

Tegelijkertijd was ook Pinkerton met monsieur Tancred op weg getogen naar de villa en

kwam daar twee uur vroeger aan dan Baxter alias Oxford.

Dienzelfden morgen waren mr. Whitney met mr. Green en een aantal andere gasten op jacht gegaan.

Daar men van plan was eenige maanden weg te blijven, had Raffles zijn assistent Charles Brand de opdracht gegeven om met een deel van hun handbagage naar New-York terug te keeren en daar in het Cliftonhotel, onder den naam van Schulz, intrek te nemen en te wachten op zijn terugkeer.

In een der koffers had Brand de smaragden van mrs. Hopson gepakt en meegenomen.

Toen Pinkerton en detective Tancred tegen elf uur in Elmers Green aankwamen en zich bij de villa aanmeldden, waren mr. Whitney en mr. Green reeds lang vertrokken.

Mrs. Hopson ontving de beide heeren en deed hen een omstandig verhaal van het gebeurde, waarbij zij nog al fantaseerde; zij vertelde hen, hoe een man uit het struikgewas op haar en mr. Green was toegesprongen. De dief had haar cavalier met een vuistslag neergeveld. Haar had hij bijna geworgd en toen de smaragden ontroofd.

Pinkerton verzocht haar, hem het struikgewas te wijzen om nog sporen van de vechtpartij te kunnen ontdekken. Zij was hiertoe dadelijk bereid en vertelde ook nog, dat de aanderer tijdens de worsteling zijn hoed verloren had.

„Dat is van groot belang," beweerde Pinkerton, met een gewichtig gezicht, — „waar is de hoed?"

„Dien heeft mr. Whitney meegenomen." luidde het antwoord.

„Kan ik mr. Whitney dan onmiddellijk spreken? — vroeg Pinkerton.

„Ik zal hem dadelijk laten roepen," antwoordde mrs. Hopson.

Op haar schellen verscheen een bediende, die vertelde, dat mr. Whitney des morgens vroeg al met verscheiden heeren op jacht was gegaan, en voorloopig niet zou terugkeeren.

„Kunt gij ons misschien ook helpen?" vroeg Pinkerton aan den bediende, „weet ge ook, waar de hoed is, dien de dief heeft verloren?"

„Dien heeft mr. Whitney in zijn brandkast gesloten!" — gaf de knecht ten antwoord.

Dat was een groote teleurstelling voor de beide politie-mannen, maar zij gaven den moed niet op. Kunt ge ons ook zeggen, hoe we mr. Whitney kunnen bereiken?" — vroeg monsieur Tancred.

„Onmogelijk mijnheer — luidde het antwoord. — Mr. Whitney gaat steeds in afgelegen streken ter jacht en niemand van ons weet, waar hij heengaat.

„Heeft mr. Whitney gezegd, wanneer hij terugkomt?"

„Ook daarvan kan ik u niets zeggen! Gewoonlijk blijft het jachtgezelschap eenige maanden weg."

„Dank je wel, goede vriend" zei Pinkerton, en wendde zich toen tot mrs. Hopson.

„Wilt u zoo goed zijn, ons nu naar het park te vergezellen?"

De dame ging met de beide heeren naar buiten.

Bij het struikgewas lieten de heeren zich toen nog eens de toedracht van het gebeurde vertellen en wederom fantaseerde mrs. Hopson er lustig op los.

Het tweetal ging toen de sporen na van den vluchteling, die nog duidelijk zichtbaar waren in den weeken bodem.

„Dat is niet de afdruk van den laars van een gentleman," zei detective Tancred en wees op een spoor op den grond. „Dat is een heel gewone schoenafdruk, van een man uit de middelklasse.

Mr. Pinkerton bekeek het spoor ook en volgde het eenige meters ver; ook hij kwam tot de overtuiging, dat hier een heel gewoon man aan het werk was geweest.

„De vluchteling moet volgens mijn idee een vreemdeling zijn," beweerde Tancred.

„Hoezoo?" — informeerde Pinkerton.

„Omdat de zolen van den vluchteling met

spijkers beslagen zijn, juist als de militaire schoenen van een Duitsch of Engelsch soldaat. Maar de Engelsche soldatenschoen heeft een heel anderen vorm! Deze hier moet een Duitscher zijn en wel een Duitscher, die nog niet lang in het land is, want hij draagt nog de meegebrachte schoenen. Willen we het spoor verder volgen?"

De twee politie-mannen besloten hun onderzoek voort te zetten en namen van mrs. Hopson afscheid.

De heeren verdwenen toen in het park.

In een grooten kring leidden de sporen om een landhuis naar een rotsachtige plek en slechts met groote moeite konden zij op den harden bodem nog hier en daar enkele sporen herkennen. Eindelijk voerden de voetindrukken naar het landgoed van mr. Whitney terug.

Toen de detectives dit zagen, besloten zij nog eens de villa te doorzoeken.

Bijna vijf uur waren zij aan het werk geweest en in dien tijd waren ook Baxter en „de vloot" op de villa aangekomen; ook zij hadden zich bij mrs. Hopson laten aandienen.

Maar deze waardige dame was door het bezoek van de eerste detectives zeer vermoeid en liet mr. Oxford weten, dat zij geen bezoek meer kon ontvangen.

Inspecteur Baxter had zich bij den bediende als dagblad-verslaggever voorgedaan, maar het gelukte hem niet den bediende uit te hooren, daar deze bevel had gekregen om niemand eenige inlichtingen omtrent mr. Green te geven.

Onverrichterzake moesten Baxter en Marholm dus naar New-York terugkeeren, waarbij zij wederom gevolgd werden door de detectives, Harrison en Smith, die er geen vermoeden van hadden, dat hun chef Pinkerton zelf te Elmers Green aanwezig was.

Op hetzelfde oogenblik, dat de beide mannen in den trein naar New-York wilden stappen, kwam een man zonder hoed het perron op en stapte in denzelfden coupé als waarin zij hadden plaats genomen. De man was, zooals duidelijk bleek, zeer opgewonden en den beiden detectives viel het op, dat hij een valschen baard droeg.

Dat had zelfs een kind wel kunnen zien, want de linkerhelft van zijn aangekleefden baard was losgeraakt en hing naar beneden.

De detectives vermoedden natuurlijk een misdadiger voor zich te hebben en begonnen een gesprek met hem.

De man was wantrouwend en niet erg spraakzaam, maar eindelijk zei Harrison:

„Zeg eens, neem je valschen baard af, of plak hem wat beter vast!"

Verschrikt keek de aangesprokene den detective aan.

Toen begon hij met breedden grijs te lachen en antwoordde:

„Ken je me niet? Is mijn vermommen met die grauwe bakkebaardjes niet goed?”

De beide mannen begonnen nu ook hartelijk te lachen. Zij herkenden hun collega Oscar Wagner en gaven hem de hand.

Wagner was er trotsch op, niet door hen herkend te zijn.

„Waar kom jij vandaan?” vroegen ze hem toen tegelijk.

„Ik was hier met een speciale opdracht en ga nu naar New-York terug,” — antwoordde Wagner.

„Zonder hoed?” — vroeg Smith.

„Neen, die heb ik onderweg verloren. Maar wat doen jullie hier?”

De detectives wisselden een blik van verstandhouding. Hun collega mocht niet weten dat zij jacht maakten op Raffles. Zij waren niet van plan, de belooning met Wagner te deelen en bovendien kon deze onhandige man hun de heele zaak bederven.

„Ik heb hier in de buurt een hoenderpark bezocht, wat ik koopen wil,” zei Harrison en toen kreeg Wagner een heel verhaal te hooren over de voordeelen van een hoenderpark.

Toen zij te New-York aankwamen zorgden zij er voor dat zij Wagner in de drukte kwijt raakten en volgden opnieuw mr. Oxford en diens geleider, die naar hun boardinghouse terugkeerden.

Intusschen hadden Pinkerton en Tancred te Elmers Green alles gedaan wat zij konden en besloten naar New York terug te keeren.

Op weg naar het station hoorden ze toevalig van een arbeider, dat eenige uren geleden een man zonder hoed in volle vaart naar het station was geloopen.

„Dat is hij!” riep Pinkerton, „alle duivels, nu is hij ons toch ontsnapt.

Hij scheen er zich niet eens over te verwonderen, dat de man geen nieuwen hoed had gekocht. Iets, dat een beroepsmisdadiger zeker zou gedaan hebben.

Vlug ging hij met zijn Franschen collega naar het station en vernam daar aan het loket, dat een man zonder hoed een kaartje naar New-York had genomen en met den trein van 12.02 was vertrokken.

„Kunt ge ons dien man beschrijven?” vroeg Pinkerton, nadat hij den beambte op de hoogte had gesteld van zijn hoedanigheid.

„Zeker,” zei de beambte vol ijver, „hij had een vol gelaat en had, voor zoover ik mij her-

inneren kan, eenigszins grijzende bakkebaardjes.

„Dan hebben we hem,” riep Tancred uit, „dat klopt met het signalement, dat ik van hem gaf?”

Daar zij nog een half uur moesten wachten, voordat de trein vertrok, telefoneerde Pinkerton intusschen naar zijn bureau te New York en liet vragen bij de detectives, die het station bewaakten, of deze een man zonder hoed met grijze bakkebaarden en knevel hadden gezien.

Men telefoneerde hem een bevestigend antwoord en voegden erbij, dat twee agenten den verdachte gevolgd waren.

Pinkerton lachte tevreden.

„Het toeval is ons gunstig, monsieur Tancred”, zei hij tot dezen, „twee van mijn agenten volgen den gezochte reeds. Dank zij uw signalement hebben wij den dief herkend. Ontkomen is dus voor hem onmogelijk.”

Geheel gerust gesteld begaven zij zich nu naar New-York en vonden daar Wagner op het bureau van Pinkerton.

De onhandige detective had zijn valschen baard reeds afgedaan en vertelde nu zijn chef, dat mr. Whitney en mr. Green op jacht waren gegaan en hij daarom naar New-York was teruggekeerd, daar hij het gezelschap natuurlijk niet had kunnen volgen.

Zoo dom als Wagner was, begreep hij echter toch heel goed, dat het maar beter was niet te spreken over het voorval in het park, waarbij hij door mr. Green zelf ontdekt en voor een roover gehouden was en dat hij zich door diens bedreiging met een revolver op de vlucht had laten jagen. Daar hij geen kranten had gelezen in dien tijd, wist hij nog niets af van den diefstal van het collier met smaragden.

Maar Pinkerton kon dat niet vermoeden en dacht dat Wagner er alles van af wist.

— Je hebt natuurlijk ook gezocht naar den dief, die de smaragden heeft gestolen, zei Pinkerton.

— Ja.... hm.... natuurlijk, maar... smaragden zegt U.... hm.... wie.... waar.... wat.... hm.... o, ja die smaragden... mooie steenen zijn dat.... hm....

Wagner liep een koude rilling over den rug. Waar had zijn chef het nu over? — dacht hij. — Was er dan na zijn vertrek uit het park, terwijl hij zich schuil had gehouden, een diefstal gepleegd? Hij wist nergens iets van, maar durfde dat niet te bekennen.

— Jij hebt natuurlijk ook die voetstappen op den grond nagegaan! — ging Pinkerton voort.

— Ja, natuurlijk, chef, nagegaan... hm... voetstappen.... vreeselijk veel voetstappen

waren dat... groote, kleine, rechte, scheeve... ik heb ze allemaal nagegaan, allemaal...

— Groote en kleine? — vroeg Pinkerton verbaasd. — Ik heb maar één soort gezien, waren er dan nog meer?

— O ja, chef, veel meer, maar op een grooten afstand. Het was veel werk om ze allemaal na te gaan, dat heeft me ook zoo lang opgehouden.

— Zoo, hm, — meende Pinkerton, — zonderling, dat ik daar niets van gezien heb.

Hij vond dat zijn detective, die hij altijd de hand boven het hoofd hield, wel wat eigenaardig deed, maar hij schoof het op diens vermoeidheid en raadde hem aan nu eerst een paar dagen rust te nemen.

Wagner deed niets liever en nam afscheid van de beide heeren.

Toen hij alleen was, brak hem het angstzweet uit.

Nu eerst zag hij in, dat hij op zich zelf den schijn had geladen als aanrander en dief van smaragden.

In hetzelfde oogenblik dat mr. Whitney den verloren hoed aan mr. Pinkerton zou overhandigen, zou ieder hem voor den dief houden.

Zijn knieën knikten als hij er aan dacht in

welk een netelige positie hij zich had gebracht. En hij kwam tot de overtuiging, dat het voor hem maar geraden was, Amerika zoo gauw mogelijk te verlaten.

Als die hoed, waarin zijn naam bovendien nog stond er niet was, zou hij er niet zoo slecht aan toe zijn. Nu echter zou hij door iederen rechter veroordeeld worden. Hij verwenschte zijn besluit detective te zijn geworden en zijn land te hebben verlaten.

Hij maakte zich juist gereed het bureau te verlaten, toen Pinkerton nogmaals bij hem kwam en vroeg:

„Heb je in de buurt van de villa van mr. Whitney geen man met grijze bakkebaarden gezien?”

„Neen,” zei Wagner, en hij sprak de waarheid, wan hij had niet in den spiegel gekeken, „ik heb zoo'n persoon niet gezien.”

„Dat is vreemd, — zei Pinkerton, maar het doet er ook niet toe. Wij zijn hem toch al op het spoor.”

Wederom liep Wagner een koude rilling over den rug. Als ze dien man met grijze bakkebaardjes op het spoor waren, dan waren ze hem zelf op het spoor en hij vroeg zich af, hoe zal dat afloopen?

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De vlucht.

Drie maanden waren verstreken, toen Raffles met mr. Whitney van de jacht eerst naar Elmers Green en van daar naar New-York terugkeerde.

Raffles zocht dadelijk zijn vriend Charles Brand op en vond, dat deze er tamelijk bleek uit zag.

„De New-Yorksche lucht schijnt je niet al te goed te bekomen, m'n jongen!” — zei Raffles.

„Dat stem ik toe,” antwoordde Brand, „en ik ben blij, dat je weer terug bent. Ik ben erg zenuwachtig geweest en durfde het huis niet te verlaten.”

„Ben je dan al dien tijd niet uit geweest?”

„Neen.”

„Je bent een groote dwaas, Charly — zei Raffles. — Begrijp je dan niet, dat je juist de aandacht trekt, door voortdurend thuis te blijven? Maar, enfin, we gaan nu gauw weg. Ik kom juist van Tiffany en kan je mededeelen dat

we morgen vroeg New-York verlaten en naar Napels gaan. Ik heb een dubbele hut besproken op de „Dante Alighieri”. De zilveren apostel, dien ik voor den paus heb laten maken, wordt vandaag naar de boot gebracht. Dat wordt een interessant werkje, beste kerel.”

„Ik begrijp niet, wat je met dat beeld voor hebt”, antwoordde Brand. „Hoe kom je er toch bij om den paus dien zilveren apostel cadeau te geven?”

Raffles lachte en stak een sigaret op.

Toen zei hij:

„Is er ook iets bijzonders gebeurd? Ik heb namelijk in al dien tijd geen krant gelezen. Schrijven de bladen nog altijd over mij?”

„Ik heb alle artikels uitgeknipt. Elken morgen, middag en avond spreken ze over jou.”

Raffles lachte weer en zei:

„De krantenartikels over mij zullen op den duur een omvangrijke bibliotheek uitmaken en

als ik dan als mij een ouden dag beschoren is, in het hoekje van den haard zit en dat alles lees, zal ik mij daarmee nog kunnen vermaken. De kranten moesten mij feitelijk een groot honorarium geven, daar ik de beste copy voor hen lever. Is de prijsvraag, waar ik mij op houd, al opgelost?"

"Tot vanmiddag niet," antwoordde Brand, "en de bladen schrijven, dat de beste detectives van Amerika naar je zoeken; dat ook inspecteur Baxter met een mannetje uit Londen is gekomen en dat een rechercheur uit Parijs eveneens hier aan wal is gestapt!"

"Dan mankeert nog maar alleen iemand uit Berlijn, — lachte Raffles. Misschien ga ik daar zelf nog voor spelen. Maar maak je nu klaar, dan gaan we voor het laatst nog even de stad in!"

De heeren verlieten het hotel, nadat Raffles de rekening betaald had.

"Wij zullen vannacht in een hotel in Hoboken slapen, zoodat we dicht bij onze boot zijn," — zei Raffles, toen zij in de lift naar beneden gingen.

Brand zorgde voor een taxi, waarmee zij naar een groot restaurant reden.

De vrienden gaven hun bagage aan den portier en gingen dineeren. Toen zij daarna door de straten van New-York wandelden om een paar entrées te koopen voor den schouwburg waar zij des avonds heen wilden gaan, trok Raffles eensklaps Brand bij den arm en nam hem mee in een winkel, waar zij toevallig voorbij kwamen. Het was een winkel voor dameshoeden. Brand begreep niet, wat Raffles hier te koopen had, maar deze liet zich door een winkeljuffrouw de nieuwste modellen toonen en nadat hij een half uur lang gezocht had, zei hij, dat er geen keus voor hem was.

Maar Raffles was te veel gentleman, dat hij het over zijn hart kon verkrijgen, dat het meisje al die moeite voor niets had gedaan. Hij verzocht haar een der mooiste hoedjes op te passen en toen zij er een gevonden had, die prachtig bij haar teint en donkeren krullebol paste, betaalde hij het bedrag van veertig dollar aan de cassa en liet het verrukte kind het mooie hoedje houden.

Vóór zij hem bedanken kon, was hij met Brand echter al weer den winkel uit.

Op straat riep hij weer een taxi aan.

"Wat wou je eigenlijk in dien winkel?" — vroeg Brand.

"Ons beiden beschermen tegen politie-inspecteur Baxter. Hij stond vlak bij ons en naast hem stond de eenige detective van Scotland Yard, die iets beteekent, namelijk Mar-

holm of „de vloot". Ze keken gelukkig allebei den anderen kant op."

"Zie je wel, dat het van mij maar goed was, dat ik al die weken thuis ben gebleven?"

"Onzin! — meende Raffles. — Het zou de vraag geweest zijn of zij me hadden herkend. Vergeet niet, dat ik zelfs de kleur van mijn oogen heb veranderd.

Een half uur daarna zaten de beide vrienden in het Hippodrome en genoten van een schitterende revue.

Terwijl mr. Green met mr. Whitney in de nabijheid van het Manitoba-Meer op beren jaagde, hadden de New Yorksche detectives niet stil gezeten. Zij hadden buitengewoon hun best gedaan, maar hadden geen geluk gehad. Ook monsieur Tancred moest erkennen, dat zij geen schijn van een kans hadden gehad.

Het geleek wel alsof Raffles door de aarde verzwolgen was, want niemand had iemand gezien, die aan het signalement van den Franschen detective beantwoordde.

De reden hiervan was, dat inspecteur Baxter, die nog steeds zijn vermomming van de grijze bakkebaardjes droeg er alleen op uitgetrokken was, om te zien of hij niet te weten kon komen, waar die mr. Green met mr. Whitney op jacht was.

Hij was naar het zuiden gegaan en dus in een verkeerde richting, zoodat hij dan ook niets wijzer was geworden, maar dit had niets aan de zaak afgedaan, dat hij al dien tijd uit New York weg was geweest, zoodat de Amerikaansche detectives en hun Fransche collega natuurlijk niets van hem hadden kunnen ontdekken.

Toen eindelijk het bericht in de dagbladen verscheen, dat mr. Whitney, de milliardair, na een zeer geslaagde jacht eindelijk op zijn landgoed was teruggekeerd, begreep inspecteur Baxter, dat hij in verkeerde richting had gespeurd en niet beter kon doen dan teruggaan naar New York.

Hij kwam er dan ook even na mr. Green aan.

Ook op het bureau van de Amerikaansche recherche was het dagbladbericht gelezen en onmiddellijk had inspecteur Pinkerton Alfred Tancred hier van in kennis gesteld.

Ook Oscar Wagner stuurde hij een boodschap.

Deze onfortuinlijke detective, die den eersten tijd na zijn terugkomst van Elmers Green geen gerust oogenblik had gehad, was allengs kalmer geworden, toen de weken verstreken, zonder dat er iets gebeurde. De weken werden maanden en hij was het heele Green-avontuur

vergeten, toen de boodschap van zijn chef hem uit dezen droom wakker schudde.

Pinkerton had hem gezegd, dat hij van plan was naar Elmers Green te gaan en zoowel monsieur Tancred als hem, Wagner, mede te nemen, opdat men dan, met den hoed van den dief als aanwijzing, verder op onderzoek zou kunnen uitgaan naar den man, die de smaragden van mrs. Hopson had gestolen.

De Parijsche detective verklaarde zich daartoe terstond bereid, maar Wagner kreeg plotseling hoofdpijn en voelde zich zóó ziek, dat hij naar den dokter moest gaan en zijn chef niet kon vergezellen.

Hij haalde verruimd adem, toen hij zijn chef alleen met Tancred naar Elmers Green zag vertrekken.

Zoodra Pinkerton vertrokken was, pakte Wagner zijn boeltje en keek de lijst van de vertrekkende booten na. Hij besloot onverwijld New-York te verlaten en daar den volgenden morgen het stoomschip „Dante Alighieri” naar Napels vertrok, ging hij naar het passagebureau en nam een biljet tweede klasse voor die boot. Toen ging hij naar een klein hotel in Hoboken en huurde er voor den nacht een kamer.

Het toeval wilde, dat in de aangrenzende kamer Raffles en Brand logeerden, maar daar had hij natuurlijk geen flauw vermoeden van.

Intusschen wachtte Pinkerton en Tancred op Elmers Green een groote verrassing. Toen mr. Whitney hoorde, dat de detectives al den tijd, dat hij op jacht was geweest, gewacht hadden op den hoed, dien hij in zijn brandkast had gesloten, haastte hij zich dat veelbegeerde voorwerp voor den dag te halen en men kan zich de verwondering van de beide politiemannen voorstellen, toen zij daarin den naam van Oscar Wagner, den detective van het Amerikaansche recherche-bureau lazen.

— Dat moet natuurlijk een vergissing zijn, want dat Wagner de smaragden zou hebben gestolen, dat is uitgesloten — zei Pinkerton. — Hij is misschien niet van de leepsten, maar een dief is hij zeer zeker niet.

Tancred was dat met hem eens en beiden stonden eenige minuten in gepeins.

Maar toen greep de Fransche detective zijn Amerikaanschen collega plotseling bij den arm.

— Wacht eens, — zei hij, — daar gaat me een licht op! Als die hoed werkelijk behoort aan den man, die door den begeleider van mrs. Hopson is gezien en gevluht is, dan geloof ik er niets van, dat dat kleine kereltje in staat is geweest om dien mr. Green bewuste-

loos te slaan en dan kan het niet anders of diezelfde mr. Green heeft van de gelegenheid, dat mrs. Hopson in zijn armen lag, gebruik gemaakt om de kostbare steenen te stelen.

„Mr. Green uit Schotland,” mompelde Pinkerton voor zich heen, „die raadselachtige mr. Green! En wie is mr. Green, deze man met de voorname manieren — deze persoon, die zich als hertog van Rochester bij mr. Whitney heeft laten introduceeren? — — —

„Raffles is het. Ik laat mij hangen als het Raffles niet is. O! Ik kan razend worden, als ik bedenk, hoe ik mij bij den neus heb laten nemen. Maar gij zijt daaraan voor een groot deel schuld.”

De Parijsche detective haalde de schouders op en zei:

„Ge doet mij daar een zeer onrechtvaardig verwijt en wat gij veronderstelt, is heel gewaagd. Ik vermoed dat ge u vergist en dat Raffles wel degelijk de man is met de grijze bakkebaardjes, dien ge door uw detectives laat nagaan.”

„Ik hoop, dat ik u het tegendeel kan bewijzen, laten wij maar dadelijk naar New-York teruggaan!” — zei Pinkerton.

Pinkerton was zenuwachtig en onrustig. Hij haastte zich zoodra mogelijk naar New-York terug en stuurde een dringend telegram naar Scotland-Yard te Londen waarin hij vroeg, waar zich op dit oogenblik de hertog van Rochester bevond. Tegelijkertijd vroeg hij om het signalement van den hertog, daar de politie te New-York naar alle waarschijnlijkheid op een verschrikkelijke manier bij den neus werd genomen door een oplichter, die zich voor dien edelman uitgaf. Toen gaf hij order, dat de beide agenten Harrison en Smith moesten worden opgespoord, ten einde een bevel tot in hechtenisneming te kunnen verstrekken, opdat mr. Oxford dadelijk kon worden gearresteerd.

Daarna liet hij naar Wagner informeerden, maar toen hij hoorde, dat deze detective zijn boeltje gepakt en zijn kamer verlaten had, stond hij verbluft.

Hij begreep maar niet, waarom Wagner zoo plotseling er vandoor was gegaan. Zou hij dan toch met den diefstal in verband staan? Harrison en Smith intusschen waren óók niet te vinden, maar den volgenden morgen om tien uur kwam het zoozeer verlangde antwoord uit Londen per kabeltelegram. Het luidde:

„Hoofdbureau van politie, New-York. Hertog van Rochester vertoeft te Londen. Heb hem zoo juist telephonisch gesproken. Signalement van den hertog: grootte 1.74 meter, figuur: ietwat zwaarlijvig, ge-

laat: blozend, haar: blond, ouderdom: 45 jaar.

Bijzonder kenteeken: hinkt op het linker been."

Met een zegevierend lachje overhandigde Pinkerton dit telegram aan monsieur Tancred. En hij vroeg op langgerekten toon:

"Nu — — —?"

"Ge hebt gelijk," antwoordde de Parijsche rechercheur, "het signalement van mr. Green en van den hertog van Rochester komt al heel weinig met elkander overeen!"

"Het is Raffles! — Raffles is het! De beruchte lord Lister!" — riep Pinkerton uit. — Hell and devils! De kerel glipt als een aal tuschen de vingers door! Dat wordt een zwarte bladzijde in de geschiedenis van mijn loopbaan!"

.....

Om elf uur des avonds verlieten Raffles en Charly Brand het Hippodrome-theater.

Voordat zij in een taxi plaats namen, hoorden zij de krantenjongens schreeuwen:

"Raffles ontdekt!" Hij geeft zich uit voor den hertog van Rochester! Raffles, de dief van de Indische smaragden!"

Een oogenblik bleef Raffles staan, toen

kleefde hij zijn monocle in het oog en kocht doodkalm een krant.

Charly Brand stond te trillen op zijn beenen. Het tweetal nam nu plaats in het rijtuig en Raffles beval naar de booten te rijden in Hoboken.

"Maar Charly", zei Raffles, "je trilt als een juffershondje en je lijkt wel zoo bang als een bakvisch, als ze een ander voor mij hebben aangezien, ben ik volkomen veilig!"

"Ik wou, dat wij Amerika nooit gezien hadden", antwoordde Brand.

Raffles lachte:

"Mij daarentegen bevalt dit land uitstekend. De pers houdt je zoo goed van alles op de hoogte. 't Is hier veel makkelijker werken dan in Europa. Maar luister nu eens: De kist voor den paus is op de boot geladen. Als afzender staat er op: mr. Harry Smith uit Chicago. Jij bent die mr. Smith. Je moet dien naam ook in de passagierslijst zetten. Mij ken je absoluut niet. Zeg den kellner van het hotel, dat hij je morgen om acht uur wekt, want om negen uur vertrekt de boot. En hou je taai, Charly. Tot weerziens."

Hij gaf Brand een hand, en verdween in de duisternis, in de richting van Battery Place.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een wedren om Raffles.

Den volgenden ochtend schelde Baxter het hoofdbureau van politie te New York op en vroeg den chef te spreken.

Hij had den vorigen avond laat het verhaal over de Indische smaragden en de mystificatie van mr. Green alias den hertog van Rochester in de dagbladen gelezen en wilde nu eens informeeren ter bevoegder plaatse wat van de heele geschiedenis waar was.

Maar Baxter had geen geluk. Pinkerton was niet op zijn bureau.

"Als ge den chef wilt spreken", luidde het antwoord, "moet ge dadelijk naar Hoboken gaan naar de dokken van de stoomvaartlijn op Italië. Daar wordt Raffles gearresteerd."

"Wat?" riep Baxter terug, "vergist ge u niet?"

"Neen. Wij kregen vanmorgen bericht, dat Raffles door een van de beampten der stoom-

vaartmaatschappij herkend is, toen hij een passagebiljet kocht."

"Dank U, — zei Baxter en hing den hoorn weer aan den haak.

"Kom mee," zei hij tegen Marholm, "we hebben geen seconde te verliezen. Wij moeten naar Hoboken om er bij te zijn, als zij Raffles arresteren!"

Marholm glimlachte heel even, maar heel ironisch. Hij geloofde niet veel van die arrestatie.

Hij volgde echter toch zijn chef, nam met dezen in een auto plaats en reed naar Hoboken.

In hetzelfde oogenblik gingen ook de twee detectives Harrison en Smith naar een auto om eveneens naar Hoboken te rijden.

Voor zij konden instappen kwam hun echter een collega tegenhouden, die uitriep:

„Mr. Harrison! Mr. Smith! Ik zoek u beiden al sinds gistermiddag in opdracht van den chef! Hier is een bevel tot in hechtenisneming, ge moet terstond mr. Oxford, den man met de grijze bakkebaardjes en zijn metgezel arresteeren!”

„Uitstekend!” zei mr. Harrison, „houd ons dan niet lang op!”

Haastig sprong hij met zijn collega in de auto en beval den chauffeur om de andere auto in te halen.

De chauffeur schakelde direct in op de hoogste versnelling en reed in een razend tempo, maar hij kwam toch nog één oogenblik te laat voor de ferry-boot, die zich juist in beweging zette, om naar de steigers van de Italiaansche booten te vertrekken.

Harrison en Smith waren zeer teleurgesteld.

Zij moesten tien minuten wachten, voor zij met de volgende ferry-boot de vermeende vluchtelingen, Baxter en Marholm, naar Hoboken konden volgen.

Toevallig kwam een havenstoomboot de pier voorbij.

Harrison riep den kapitein aan en legitimeerde zich, waarop deze zich bereid verklaarde, het tweetal aan boord te nemen en de Ferryboot na te stoomen.

Nauwelijks waren de twee detectives aan boord of zij vroegen van den kapitein een kijker ter leen en nu konden zij op de Ferryboot, die hen vóór was, duidelijk de figuur van de beide vermeende vluchtelingen onderscheiden. Zij hielden hen goed in het oog, om hen, zoodra zij aan de kade zouden afstappen, te kunnen grijpen, vóór zij de boot bereikten.

Hoewel de havenstoomboot vlugger voer dan de ferry, kon de eerste deze toch niet inhalen en een paar minuten vóór Harrison en Smith voet aan wal zetten, waren Baxter en zijn collega al van boord gegaan en repton zich naar de groote Italiaansche boot, die op stoom lag en toebereidselen maakte om te vertrekken.

Op hetzelfde oogenblik, dat de beide detectives voet aan wal zetten, begon de stoomfluit van de „Dante Alighieri” te blazen en toen zij dat dreunende signaal hoorden, begonnen zij zóó hard te loopen, alsof zij aan een atletiekwedstrijd mede deden.

Maar tegelijk met hen begonnen ook Baxter en Marholm te hollen, die op hun beurt hadden gezien, dat de twee andere heeren, die zij niet kenden, maar die niemand anders waren dan Pinkerton en zijn Fransche collega Tancred, in snellen draf een man achterna zaten, die een grijzen knevel en bakkebaardjes droeg. Deze man, die voorop liep, was niemand anders dan Oscar Wagner, die niets beters had weten te

doen, dan zich maar weer te vermommen en totaal vergeten was, dat de beroemde grijze knevel plus bakkebaardjes al eens oorzaak waren geweest, dat men hem voor een ander had aangezien.

Met elkaar liepen er dus zeven menschen als renpaarden naar de boot.

Nu was dat op zich zelf niet zoo dwaas, omdat het wel eens meer gebeurt, dat men zich voor de boot verlaat, maar de mannen gesticuleerden met hun armen en schreeuwden uit al hun macht.

„Blijf staan, mr. Wagner!” — riep Pinkerton, die zijn detective had herkend.

Maar deze woorden verdubbelden Wagner's haast om de gereedliggende boot te bereiken. Hij was de stellige meening toegedaan, dat zijn chef hem kwam arresteerden.

Pinkerton en Tancred waren echter zoo jong niet meer en geen van beiden hardloopers en zoo kwam het, dat eerst Baxter en Marholm en daarna Harrison en Smith hen voorkwamen.

„Daar is de man met de grijze bakkebaarden!” riep Tancred uit, toen hij Baxter zag en spande zijn uiterste krachten in.

Eindelijk echter had Wagner de gangway bereikt en hij snelde deze op, op den voet gevolgd door Baxter en Marholm.

— Sta of ik schiet! — hoorde de ongelukkige Wagner achter zich roepen en bevend bleef hij staan, maar toen hij zich omkeerde, zag hij hoe zijn collega's Harrison en Smith, die hij nu dadelijk herkende, zich op Baxter en Marholm wierpen, die vlak achter hem waren, en hen weer naar den wal trokken.

Hij was juist bijtijds. Nauwelijks had hij voet aan boord gezet of een matroos trok de gangway weg en tegelijkertijd begonnen de schroeven te wentelen, zoodat het groote schip zich langzaam van den wal begon te verwijderen.

Onderwijl speelde zich op dien wal een toneel af, dat de reizigers, die vol belangstelling bleven toezien, lang in hun geheugen zou blijven.

Er werd daar op dien wal verwoed gevochten door een zestal mannen, die als een onontwarbaar kluwen op en onder elkaar lagen en waarschijnlijk zelf den een niet van den ander konden onderscheiden. Het eenige dat men duidelijk kon zien was, dat zich met geregelde tusschenpoozen een arm of been uit dat kluwen losmaakte, waarmee dan verwoed geslagen of getrapt werd.

En als om dat verwoede gevecht te begeleiden, begon de scheepskapel een roerend afscheidsliedje te spelen, terwijl de achterblijvenden op den wal, die van het gevecht te ver

afstonden om er iets van te zien met hoeden en zakdoeken de vertrekkenden begonnen na te wuiven.

Er werden kushanden gemaakt en tranen gedroogd.

Maar intusschen was het vechtende kluwen mannen een weinig uit elkaar gerold en de vechtenden stonden op, sloegen hunne bestofte en beslijkte kleeën af, terwijl zij elkaar wat nauwkeuriger aankeken.

„Hier is Raffles!” riep Harrison tot Pinkerton.

„Idioot!” brulde Baxter en hij gaf den man een vuistslag.

„Wie zijt ge?” vroeg Tancred nu aan Baxter.

„Politieinspecteur Baxter van Scotland Yard uit Londen. En wat voor een kameel ben jij?”

„Commissaris Tancred uit Parijs!”

De detectives keken elkander eenige oogenblikken totaal verbluft aan, tot ieder losbarstte in een vloed van scheldwoorden. En daartusschen door klonk plotseling een hartelijk lachen. Dat was detective Marholm.

Die was op een ton gaan zitten en lachte, tot hij niet meer kon en met de voeten tegen het leege vat trappelde.

Aan de reeling van de boot stonden drie personen, die het gevecht met belangstelling gadesloegen.

Nummer een was Charly Brand of, zooals hij zich had laten inschrijven, mr. Harry Smith uit Chicago.

Hij was bleek van zenuwachtigheid en een zee-officier naast hem zei:

„Wel, bij u doet de zeeziekte zich al gauw gevoelen! Ga een flink glas whisky drinken! Dat zal u opknappen!”

En nog een tweede stond daar, die het dringend noodig had, om een stevig glas whisky te drinken en dat was de ontvluchte detective Wagner.

Nummer drie echter was John Raffles. Hij stond tegen de borstwering geleund en keek door zijn prismakijker naar de worsteling der detectives, op den wal.

Hij begreep terstond den samenhang van de heele geschiedenis en om zijn mond speelde een glimlach.

Hij wandelde het dek wat op en neer en stak z'n zooveelste sigaret op.

Op de passagierslijst stond hij ingeschreven als senior Lobec uit Cuba.

Raffles had zich uitstekend vermomd met een bruinen puntbaard, zoodat zelfs Brand hem niet herkende.

Eerst op den vierden dag van de reis knoopte hij met zijn vriend, in het bijzijn van een der

officieren een gesprek aan over het weer, zonder dat Brand het geringste vermoeden had met wie hij sprak.

Niemand mocht ook maar vermoeden, dat dit tweetal bij elkaar behoorde.

Raffles was al heel gauw op zeer goeden voet met dezen officier, die hem het heele schip liet zien, zoodat hij er al gauw den weg wist en ook de bergplaats zag, waar de kist stond met den zilveren apostel, die voor den paus bestemd was.

Toen de officier de ruimte afsloot, zei Raffles tot zich zelve:

„Een zeer eenvoudig slot, dat heel makkelijk te openen is.”

De reis verliep zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Na een tocht van twaalf dagen doemden eindelijk de lichten van den vuurtoren van Genua op; de passagiers hadden hun bagage bij elkaar gezocht en wachtten vol ongeduld, dat de boot zou aanleggen. Langzaam werd de haven binnen gevaren.

Bij de laatste pier naderde plotseling een politieboot, en in het volgende oogenblik klauterde een half dozijn Italiaansche detectives en even zooveel karabiniers aan boord, terwijl de hoofdman den kapitein mededeelde dat de veelgezochte Raffles op het schip was.

De kapitein dacht eenige seconden na.

Toen zei hij:

„Ik heb hier aan boord een passagier 2de klasse, die mij wel een beetje verdacht voorkomt. Hij heeft nummer 48. Ik heb een sterk vermoeden dat die man een valschen baard en knevel draagt.”

De stoomboot had nog een half uur te stoomen en de detectives hadden intusschen tijd genoeg om hun onderzoek in te stellen.

Hut no. 48 was aan Oscar Wagner toebedeeld en toen deze de detectives zijn hut zag binnenkomen, brak hem het angstzweet uit.

„Kunt ge u legitimeeren?” vroeg de Italiaan.

„Nee,” antwoordde Wagner met bevende stem, „maar ik weet, waarvoor ge komt. Ik zweer u echter, dat ik het sieraad niet gestolen heb.”

Dit gezegde was echter juist aanleiding voor de politie-mannen om hem te arresteeren.

Een Italiaansche inspecteur verklaarde hem in voorloopige hechtenis te zullen nemen, totdat uit Amerika de noodige opheldering kwam.

De Italiaan zag echter ook terstond, dat Wagner de veelgezochte Raffles niet kon zijn, want toen hij van zijn valschen baard en knevel was ontdaan kwam er zóó'n nuchter en niet al te leep gezicht te voorschijn, dat een ieder er van overtuigd moest zijn, dat zulk een

man nimmer een geniale streek zou kunnen uithalen.

Terwijl men nog met den ongelukkigen detective bezig was, kwam plotseling een der officieren naar den Italiaanschen inspecteur toe en overhandigde hem met een doodsbleek gezicht een pakje en een kaartje.

Hij deelde den politie-man mede, dat hij die dingen op een der tafels in de eetzaal, eerste klasse, had gevonden, nadat de zaal door de passagiers was ontruimd. Hij had een blik op het kaartje geslagen en was erg geschrokken, maar hij had niet gearzeld om den inspecteur er direct van in kennis te stellen.

De inspecteur las het in keurig Italiaansch gestelde briefje en zonder zich om iets anders te bekommeren, rende hij in volle vaart het dek af, naar de brug, waarop de kapitein, omringd door zijn officieren, stond.

Hij snelde de trap op naar boven, niet lettende op den matroos, die hem wilde tegenhouden, daar de toegang tot de brug aan iedereen is verboden en riep den kapitein enkele woorden toe, waarna deze onmiddellijk bevel gaf de gangway, dat is de brug, waarmede de passagiers em- en debarkeeren op te halen. Niemand mocht van de boot, daar iedereen eerst een kort verhoor moest ondergaan.

Wat was namelijk het geval?

Het kaartje, dat de officier aan den Italiaanschen inspecteur had overhandigd, was afkomstig van Raffles en behelsde de volgende mededeeling:

„Den Vinder heil!

„Ondergeteekende, John Raffles groet U en „verzoekt den politie-man, die gekomen is om „hem in hechtenis te nemen, niet al te boos te „zijn, daar hij zoo vrij is geweest hierop niet „te wachten. Wanneer dit briefje gelezen „wordt is hij al lang niet meer op de boot en „Jacht hij de politie uit, evenals hij dit deed, „toen hij met dit schip uit New York vertrok, „bij welke gelegenheid eenige hooge heeren „van de politie een alleraardigste scene in „elkaar hebben gezet en daaraan hun mede- „werking hebben verleend. Den heeren Pin- „kerton, Tancred, Harrison, Smith, Marholm „en last not least Baxter betuigt hij daarvoor „zijn oprechten dank. Zoals ge weet noemt „men mij de Groote Onbekende. Dat wensch „ik te blijven. Hoe ik van het schip ben geko-

„men, door het water of door de lucht, is even- „zeer onbekend. De moeite om naar mij te zoe- „ken kunt ge dus laten. Wilt ge het tóch doen, „dan kan ik dat niet helpen, maar de teleur- „stelling is voor uw rekening.

Vele groeten

JOHN RAFFLES,
alias Lord Lister.

Natuurlijk werd het geheele schip doorzocht, maar hoe nauwkeurig men ook te werk ging, er werd natuurlijk niets gevonden. Het eenige dat van Raffles overgebleven was, bestond uit het pakje haar, dat later bleek de valsche baard te zijn, waarmee de Groote Onbekende zich onkenbaar had gemaakt.

Met dat zoeken ging geruimen tijd heen en de passagiers, die met hun bagage op dek stonden slaakten eindelijk een zucht van verlichting, toen het hun veroorloofd werd het schip te verlaten.

Nu moest nog de visitatie door de douane plaats vinden, zoodat er nog wel een paar uren moesten verstrijken voor men zijn wachtende familieleden de hand kon drukken.

Zooals gewoonlijk, was het in de douane-loodsen een drukte van belang. Dáár liep een dame en verzocht met een smeekende uitdrukking op haar gelaat het eenige handvaliesje, dat zij bij zich had, spoedig na te zien, opdat zij gauw kon vertrekken, daar haar aanwezigheid in de stad dringend noodzakelijk was.

Wat verder op hadden twee heeren een twistgesprek met een der douane-beambten, omdat deze naar hun zin veel te veel den boel in hun koffers omhaalde.

Ginds veroorzaakte iemand, die getracht had wat te smokkelen een o ploopje, maar waar men ook keek, overal zag men ongeduldige gezichten; niemand werd vlug genoeg naar zijn zin bediend.

Zij echter, die kalm blijven en de minste drukte maken, worden gewoonlijk het eerst geholpen en zoo ging het ook Charles Brand, die onder den naam van Mr. Harry Smith, doodbedaard stond toe te kijken, dat men de kist, waarin de Zilveren Apostel zat, openmaakte. Hij had het beeld voor de volle factuurwaarde aangegeven, maar toen de douane-beambten zich er van overtuigd hadden, dat dit beeld voor den Paus was bestemd en als een geschenk was bedoeld, bleek, dat het vrij was van invoerrechten, zoodat Brand zonder verder oponthoud het beeld per as naar het Vaticaan kon laten vervoeren.

Nadat hij toezicht had gehouden, dat de

kist, zonder beschadiging aan het Vaticaan was afgeleverd, begaf hij zich naar het Hotel Continental, zooals dat met Raffles was afgesproken.

Brand scheen zich in het geheel niet te verwonderen over de onverklaarbare verdwijning van zijn vriend, die op het schip gedaan had alsof hij hem in 't geheel niet kende.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In de Sint Pieter.

Nadat de kist in een der pakruimten van het Vaticaan was afgeladen, was kardinaal Mansini gekomen om het beeld te bekijken. Met het oog van een kenner had deze prelaat onmiddellijk gezien hier te doen te hebben met een kunstwerk van den eersten rang en hij gaf bevel het onmiddellijk over te brengen naar de kapel van den heiligen Bartholomeus, waar het beeld later door den paus zou worden bezichtigd en gewijd.

De kapel van den heiligen Bartholomeus is een van de vele in de enorm groote Sint Pieterskerk en niet zelden ziet men onder de hoge beuken den een of anderen geestelijke wandelen, die onder het loopen rustig zijn brevier loopt te bidden.

Zij, die dit wilden doen, hadden slechts daartoe vergunning te vragen aan den commandant van de Zwitsersche garde, die daartoe altijd verlof gaf, daar het tevens een zeer goed middel was om eventueele dieven en roovers op een afstand te houden.

De zeldzame kunstschaten, die zoowel in het Vaticaan, als in de Sint Pieter zijn ten toon gesteld, maken het gevaar van roovers en kerkdieven volstrekt niet denkbeeldig.

Het was nog klaarlichte dag, toen de werklieden van het Vaticaan het buitengewoon zware beeld met de noodige voorzichtigheid vervoerden en in de kapel opstelden.

De zon begon langzamerhand ter kimme te neigen en liet haar stralen schuin door de gebrandschilderde ramen vallen. Lange slierten blauwe wierookwalm vervulden nog de ruimte en droegen er niet weinig toe bij de plaats een bijzonder mystiek aanzien te geven.

Langzamerhand begon het te schemeren, de duisternis begon zich reeds vast te zetten in sommige hoeken en kroop vandaar langzaam voort naar de hooger gelegen ruimten. Eindelijk ook werden de gekleurde ramen donker

en donkerder, tot eindelijk de maan opkwam en haar bleeke stralen door de vensters wierp, waardoor schoone kleurmozaïeken op den vloer werden getooverd.

Geruimen tijd reeds liep een jong priester in de zijbeuken op en neer. Zijn lippen bewogen zich in het prevelend gebed, dat hij in zijn brevier las.

Langzaam verstreken de nachtelijke uren. De kapel was een plek van vrede en gebed, waar niemand aan stelen of inbreken kan denken.

Plotseling echter staakte de priester zijn kalmen gang. Iets had zijn aandacht getrokken, hij wist zelf niet wat, alsof zich iets bewoog en hij naderde de plek, waar hij het meende te hebben waargenomen. Maar het was ongetwijfeld gezichtsbedrog geweest, want alles was stil en het zilveren beeld stond nog kalm op dezelfde plek, waar het dien middag was neergezet.

Langzamerhand begon de stilte op den jongen priester te drukken. Wellicht deden de rechten der natuur zich op hem gelden, want een paar keer streek hij met de hand over de oogen, als om den slaap te verdrijven.

Even zette hij zich in een bidstoel neer. Maar nu zag hij iets, dat hem met verbazing vervulde. Was het zilveren beeld van den heiligen Bartholomeus tot leven ontwaakt? Of zou het een droom zijn?

Nog even bleef hij toezien. En dat was verkeerd. Want als hij onmiddellijk was opgesprongen had hij alles misschien nog kunnen voorkomen, maar nu geraakte hij onder den ban van het zonderlinge, dat er om hem heen gebeurde.

Niet het beeld was tot leven ontwaakt, maar een gedaante, een menselijke figuur had zich daaruit los gemaakt en trad op hem toe. Het was een lange gedaante evenals hij, in een sou-

tane gehuld, maar hij herinnerde zich niet dat scherpe, fraai besneden gelaat ooit te voren te hebben gezien.

Strak hield de gedaante hare oogen op hem gevestigd en het was alsof er een bijzondere magnetische kracht van die lichte grijze oogen uitging, want hij kon den blik er niet van af wenden en moest haar willoos laten naderen.

Eindelijk toen de gedaante vlak bij hem was, wilde hij om hulp roepen, maar zijn stem stakte in zijn keel. Zijn tong weigerde hare dienst. En onmachtig, niet in staat om een hand ter zelfverdediging te kunnen uitstrekken, moest hij het toezien hoe de gedaante een doek te voorschijn haalde en die doek hem voor het gelaat bond.

Nog alleen had de jonge priester de gelegenheid op te merken, dat die doek naar amandelen reikte, vóór alles om hem heen nacht werd, hoe alles in het niet scheen te verzinken en hij als van de aarde weggerukt scheen te worden.

Slechts enkele seconden verliepen, toen de jonge priester in zijn bidstoel bewusteloos was neergevallen.

De vreemde priester bekeek hem eenige oogenblikken en sprak toen tot zichzelf:

„De vier-en-twintig uren in den zilveren apostel waren vreeselijk, maar ik heb nu mijn weddenschap zoo goed als gewonnen, want nu zal ik mij voor eenigen tijd de Murillo van den paus toeëigenen.”

Het was Raffles, die in den zilveren apostel had verborgen gezeten.

Tien uren voordat de stoomboot landde, was hij naar het ruim geslopen, had het slot geopend en was, met behulp van zijn vriend Brand, in het zilveren beeld gekropen.

Op deze manier was Raffles aan boord van de stoomboot plotseling verdwenen en noch de detectives, noch de zeeofficiers hadden hem kunnen vinden.

Nu stond hij in de kapel en keek om zich heen.

Aan den linkermuur ontdekte hij al heel spoedig de gezochte Murillo.

Hij haalde uit de sacristie een ladder te voorschijn, klom daar doodstil op, nam een scherp mes uit zijn zak en sneed de schilderij langs de uiterste randen voorzichtig uit de lijst.

Bijna een uur had het werk geduurd, toen hij eindelijk de schilderij opgerold in de hand droeg en de ladder weer op haar plaats zette.

De kerktorens van Rome sloegen vier uur, toen Raffles zich, met de rol onder zijn soutane verborgen, gehurkt in een ledige nis opstelde om daar het aanbreken van den dag af te wachten.

Hij wist, dat dan de groote bronzen deuren van de Sint Pieter weer worden geopend daar reeds dan de vroegmissen aanvangen, welke tot elf uur in den ochtend voortduren. Hij wist ook, dat hij dan eenvoudig het gebouw kon verlaten, zonder dat dit de minste bevreemding zou wekken.

Eindelijk hoorde hij het knarsen van de groote sloten en maakte zich gereed om te vertrekken. Hij wierp een laatsten blik op den jongen priester, die nog steeds in zijn bidstoel lag en zag, dat er verschillende teekenen op wezen, dat hij spoedig uit zijn verdooving zou ontwaken.

Het werd nu tijd te maken, dat hij weg kwam.

Met langzamen tred liep hij door eenige andere kapellen, die zich links en rechts van hem uitstrekten en kwam zoo in de groote ruimte voor het hoogaltaar. Daar waren reeds een aantal geloovigen verzameld en zonder dat iemand eenige bijzondere aandacht aan hem wijdde, verliet hij, via het groote voorportaal, waarin eenige soldaten van de Zwitsersche garde waren opgesteld, de enorme kerk. Kalm wandelde hij over het zonovergoten Sint Pieterplein waar de talrijke fonteinen het water hoog deden opspuiten, stapte op een der vroegtrams en reed naar de buurt waar zich het Hotel Continental bevond en waar hij wist, dat hij zijn vriend Brand op hem zou vinden wachten.

Op hetzelfde oogenblik, dat hij de groote vestibule van het hotel betrad, werd de bewustelooze priester in de kapel van den heiligen Bartholomeus, benevens de diefstal van de Murillo ontdekt.

Als een mare vloog het nieuws door de eeuwige stad, maar Raffles had zich al lang weer verkleed, had met zijn vriend het hotel verlaten, de rol schilderdoek zorgvuldig tusschen plaids, reisdekens, parapluies en wandelstokken verpakt en stond nu op het perron van het groote station op den Genueschen trein te wachten, die hen naar deze havenstad zouden brengen om vandaar een boot te nemen naar de Vereenigde Staten.

In Genua aangekomen, schreef Raffles in een restaurant een langen brief, dien hij aan Zijne Heiligheid den Paus adresseerde. Vóór dat hij op de boot zich met zijn vriend inscheepte, postte hij den brief en vertrok toen welgemoed naar de nieuwe wereld om daar het bedrag van zijn weddenschap in ontvangst te nemen.

Den ochtend volgend na het vertrek der boot werd de brief van Raffles op het Vaticaan ontvangen en door den staatssecretaris van zijne Heiligheid opengemaakt. De prelaat las het volgende:

Aan Zijne Heiligheid den Paus.

Heilige Vader,

„Ondergeteekende, Lord Edward Lister, ook wel genaamd John Raffles en onderdaan van Z. M. den Koning van Engeland, geeft hiermede met verschuldigde eerbied te kennen, dat hij zoo vrij is geweest voor eenige weken de Murillo uit de kapel van den heiligen Bartholomeus te leenen.

„Het spreekt van zelf, dat ik het schilderij niet langer zal behouden dan voor mijn doel strikt noodig is en daar het doel van deze leening het winnen van een weddenschap is, die ondergeteekende een bedrag van niet minder dan twee millioen dollar op zal brengen, is hij zoo vrij te veronderstellen, dat zijne handelwijze niet alleen door Uwe Heiligheid zal worden goedgekeurd, maar zelfs toegejuicht, daar het in zijn plan ligt de helft van dit bedrag te doen toekomen aan uw Kardinaal-Aalmoezenier, opdat deze prelaat het geld onder de armen van Uwe Heiligheid kan verdeelen.

„Mèt het geld wordt ook de geleende schilderij weer onbeschadigd terug bezorgd.

„Mijn naam zal Uwe Heiligheid daarvoor waarborg zijn, evenals het zilveren beeld van den heiligen Bartholomeus, dat mij tot schuilplaats strekte en dat ik, na dit gebruik, Uwe Heiligheid ten geschenke aanbied.

Met den verschuldigten eerbied en hoogachting

LORD EDWARD LISTER.

Toen kardinaal Mansini dezen brief gelezen had, dacht hij lang na over hetgeen hem thans te doen stond. Nu eens maakte hij dit, dan weer dat plan, maar eindelijk vatte hij het besluit op om voorloopig de resultaten van dit geval af te wachten.

Hij had zich op de hoogte laten stellen van

de handelingen van den Engelschman Raffles en had vernomen welk een eigenaardig, exentriek personage deze bizondere man was en na nog een weinig nadenken gaf hij het bevel de geheele zaak voor den Paus te verzwijgen. Hij liet de leege schilderijlijst in de kapel van den heiligen Bartholomeus, waar het zilveren beeld van dezen Apostel hem daadwerkelijk aan den handigen en slimmen indringer herinnerde, met een doek overdekken en gaf een ieder, te verstaan, die naar de schilderij vroeg, dat het ter reparatie zoo lang uit de lijst was genomen. Iets, dat wel meer voorkomt en dan ook zonder verder commentaar door de geloovigen werd geaccepteerd.

Op den twee en twintigsten Januari 's avonds zes uur liep het stoomschip „Napoli“, waarmede Raffles en Brand den overtocht naar de Vereenigde Staten hadden gemaakt, de haven van New York binnen.

De twee vrienden begaven zich, zonder in een hotel af te stappen naar een reisbureau, waar zij twee biljetten namen voor een boot, die nog dienzelfden avond uit New York naar Londen zou vertrekken. Zij lieten hun bagage achter om die onmiddellijk op deze boot te laten bezorgen, met uitzondering van een rol schilderslinnen, die zij goed lieten verpakken tusschen plaids en dekens en waarmede zij ongehinderd door de douanen aan wal hadden kunnen stappen.

Raffles nam een taxi en liet zich regelrecht naar de Players-club brengen.

In Player-club zaten dien avond als gewoonlijk de leden bij elkaar en het onderwerp van gesprek was als gewoonlijk de streken van Raffles. Mr. Bennet moest heel wat opmerkingen slikken en hij was maar blij, dat hij persoonlijk van Raffles nog niet de nadeelen had ondervonden.

Mr. Bennet had zoo juist voor den twaalfden keer verklaard, dat hij in mr. Whitney's plaats dadelijk John Raffles herkend zou hebben, toen de lakei van de club, vergezeld van een vreemdeling, die een rol droeg, op mr. Bennet toetrad.

„Deze heer wenscht u te spreken“, zei de lakei.

Mr. Bennet kon zich niet herinneren, den vreemdeling ooit te hebben gezien en vroeg op hoogen toon, wat er van hem verlangd werd. De vreemdeling nam met een ruk zijn valschen baard af, kleefde glimlachend zijn monocle in het oog en mr. Bennet keek in het gladgeschorren, geestige gelaat van John C. Raffles.

Diepe stilte heerschte onder de aanwezigen.

Raffles had slechts behoeven te roepen „handen hoog” en zonder eenigen tegenstand zouden hem alle portefeuilles, chèqueboeken, brillanten en horloges worden gegeven.

„Gentlemen”, zei Raffles en hij maakte een hoffelijke buiging, „ik kom naar aanleiding van mijn weddenschap met mr. Bennet en wil hem het bewijs leveren, dat ik de weddenschap gewonnen heb.”

Glimlachend maakte hij de rol los, die hij in de linkerhand droeg en spreidde toen op het tapijt voor den haard de Murillo uit.

Een luide kreet van bewondering ging op.

„Kunt ge de echtheid bewijzen?” vroeg mr. Bennet.

Zonder een woord te spreken keerde Raffles de schilderij om en nu kon ieder op de achterzijde het pauselijke wapen herkennen.

De clubleden bleven zwijgend staren.

„Hoe komt ge aan deze schilderij?” vroeg mr. Bennet.

Raffles maakte een komische beweging, toen hij zich voorstelde:

„John Raffles”.

Toen zei hij:

„Ge ziet, mr. Bennet, dat ik dus wel degelijk in staat ben U een echte, een kostbare Murillo te toonen en dat ik dus mijn weddenschap, die hier in de club zoo groot opziesbaarde, glansrijk heb gewonnen. Ge verbaast u er over? Maar dat moet ge niet doen, mr. Bennet, dat moet ge absoluut niet doen. Ge kunt uit het gebeurde wel eenige leering trekken en als ik u, voor zoo korte kennismaking, een goeden raad mag geven, dan zou ik u willen zeggen: Wees in 't vervolg een beetje voorzigtiger met uw weddenschappen, mr. Bennet! En thans verzoek ik u zeer beleefd om de chèque, waarop ik recht heb.”

De clubleden barstten uit in vroolijk lachen.

En mr. Bennet?

Hij was zoo verstandig om mee te lachen, al klonk die lach dan ook wel een heel klein beetje gedwongen.

Toen zei hij:

„Ge hebt gelijk. Ik heb mijn weddenschap verloren.”

Hij haalde zijn chèque-boek uit den zak, ging aan een der schrijftafeltjes zitten en vulde een der blaadjes in, dat hij daarna uit het boekje scheurde en den winner overhandigde.

„Hier is de chèque!”

Raffles nam het blaadje, bekeek het eens met alle aandacht en zei:

— Ik dank U zeer, mr. Bennet. Ik heb natuurlijk niet het minste recht aan de waarde

van deze chèque te twifelen en dat doe ik dan ook niet, maar ik twijfel er wel een weinig aan of mij de chèque, al is ze dan echt, uitbetaald zal worden.

Het is van avond te laat en ik denk, dat ik, vóór ik in staat ben om mij morgen naar de Bank te begeven, wel gearresteerd zal zijn. Ik heb daarom een voorstel. De heeren, zooals zij hier zitten, zijn natuurlijk tezamen wel in het bezit van twee millioen dollar. De heeren brengen tezamen dit bedrag op en ik geef hun de chèque van mr. Bennet. Zij hebben daarmede dus geen schade en ik heb mijn geld zonder moeilijkheden te vreezen.

Op dat oogenblik begaf een der heeren zich naar een tafeltje in een der hoeken, waarop een telefoontoestel stond.

Raffles zag dit en zei:

— Doe geen moeite, Mr. Aston, om de politie op te bellen, dat zou U niets geven, want (en hier haalde Raffles een tangetje uit zijn zak, dat hij toonde) ik heb natuurlijk alle telefoondraden doorgeknijpt. Weest nu zoo goed en houd mij niet langer op. Ik zal gaarne het geld in ontvangst nemen, hier is de chèque.

— En als wij weigeren? — vroeg mr. Aston.

— Dat zult ge niet, — zei Raffles, terwijl hij, als onwillekeurig, met een revolver speelde. — Daar zijn de heeren te veel gentlemen voor.

De meeste millionairs, die hier tegenwoordig waren, waren geen helden en zij beefden op het zien van het vuurwapen, dat Raffles achteloos in de handen hield.

Eenigen hunner haalden reeds hun portefeuilles voor den dag en begonnen het bedrag, dat zij aan bankpapier bij zich hadden te tellen. Zij waren met twintig en het duurde niet lang of het benodigde bedrag lag voor Raffles.

Deze streek het geld glimlachend op, borg het in zijn portefeuille en wendde zich naar de deur.

— Bonsoir, mijneheeren, — zei hij, een buiging makend, — au plaisir de vous revoir, hier is de revolver, die niet geladen was en de telefoondraden zijn óók niet doorgesneden.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit of hij was verdwenen. Een minuut daarna tufte een taxi met groote snelheid naar de aanlegplaats der ferrybooten en wederom twintig minuten later werden de touwen reeds losgegooid van het S. S. Aquitania, dat Raffles en Brand naar Engeland voerde.

Den volgenden ochtend vermeldden de bladen, die in extra-oplaag waren verschenen, het laatste sensatie-bericht over Raffles.

Gretig kocht het publiek de kranten; de krantenjongens hadden geen handen genoeg om hun klanten te bedienen en de geschiedenis van de weddenschap en van den ongehoord brutalen schilderijendiefstal werd door het op sensatie beluste publiek verslonden.

Denzelfden dag werd de geschiedenis ook in Londen bekend, waar o. a. politie-inspecteur Baxter van Scotland Yard, en de New-Yorksche chef Pinkerton, het vernamen.

Een bom die aan hun voeten was ontploft, had geen schrikkelijker uitwerking kunnen hebben op de beide politie-mannen dan het ontstellende bericht dat Raffles, de Grootte Onbekende, die naar hun meening over boord was gesprongen en verdronken, zich goed en wel te New-York bevond en daar zijn wedden-

schap van twee millioen van mr. Bennet had gewonnen.

Zij konden natuurlijk niet weten, dat acht dagen later Raffles en Brand onder de namen Johson en Reginald voet aan wal zetten in Southampton, vanwaar de twee vrienden onmiddellijk naar Londen vertrokken.

Daar was hun eerste werk de kostbare Murillo, goed verpakt, naar den paus terug te zenden met een beleefde dankbetuiging voor het leenen, benevens een bedrag van een millioen dollar voor de Romeinsche armen.

Het andere millioen werd over eenige Engelsche instellingen van liefdadigheid verdeeld.

De smaragden van Mrs. Hopson legde Raffles voorloopig in zijn brandkast, om er later over te kunnen beschikken.

De volgende aflevering (Nr. 529) zal bevatten.

Bij de Parijsche Apachen.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885